

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΧΟΠ ΦΡΟΥ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΚΙΡΚΕ

ΗΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ ΕΝ ΑΓΑΛΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Ὁ Τρέγκ ἐκίχτητο τὸ δάσος μόλις ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ὁ κ. Μοντβριάν εἶχε ταχέως συνεννοηθῆ μετ' αὐτοῦ. Δὲν εἶχεν ἴδει τὸν κόμητα, εἰμὴ δις μόνον εἰς Ροζιέρ. Ἡ Γενεβιέθη εὕρισκετο εἰς τὴν αἰθουσαν ἐχαιρέτισε καὶ ἀπεσύρθη ἀμέσως, διὰ νὰ ἀφήσῃ, ἐλευθέρους τοὺς δύο ἄνδρας, οἵτινες ἐμελλον νὰ ἐμιλήσωσι περὶ ὑποθέσεων. Τὴν πρώτην φοράν ὁ κόμης ὀλίγην προσοχὴν παρέσχεν εἰς αὐτήν. Τὴν δευτέραν φοράν ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὴν εἶχεν ἴδει ποτὲ ἄλλοτε, καὶ τὴν ἤτένισε προσεκτικῶς.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Τρέγκ μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαφιτ κατὰστημά του, ἐνθα ὁ νεκρὸς κόμης ἔσπευσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Δὲν εἶχε συλλογὰς οὔτε ἐν Παρισίοις, οὔτε εἰς τὴν ἐν Βερρὺ ἐπαυλίᾳ του, οὔτε εἰς τὴν παρὰ τὸν Δεῖγγρα κατοικίαν του, ἔλεγεν. Ἄλλ' ἤδη τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδιοτροπία νὰ σχηματίσῃ μίαν συλλογὴν, καὶ πρὸς

τοῦτο οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός τοῦ Τρέγκ ἠδύνατο καλλίτερον νὰ τὸν συντρέξῃ.

Καὶ ὁμιλῶν, παρετήρει τὴν Γενεβιέθη, ἐργαζομένην πλησίον τοῦ παραθύρου χωρὶς ν' ἀνυψοῖ διόλου τὸ βλέμμα τῆς καὶ χωρὶς νὰ προσέχῃ καν εἰς τὰ λεγόμενα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἰδείκνυε κανέν ἐνδιαφέρον. Καὶ ὅμως, ὁ κ. Μοντβριάν τὴν ἔβλεπε σχεδόν, ἔταν ἐπλησίασαν ὅπως θαυμάσῃ τοὺς ὀπλισμοὺς, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἐκάθητο, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τῆ ζήτησῃ συγγνώμην, ἐνῶ ἐξεκρέμαζεν ἐν ἕξφορ τῆς Ἀναγεννήσεως, θαυμασίας ἐπιξεργασίας, τὸ ὁποῖον ὁ Τρέγκ δὲν ἔττεργε νὰ τῷ πώλῃσῃ, ὀλιγώτερον τῶν ἑκατὸν λουδοβικίων.

Αἱ ἐπισκέψεις ἐπολλαπλασιάσθησαν. Δὲν παρήχτο ἑβδομάς χωρὶς ὁ κόμης νὰ ἔλθῃ δις ἢ τρίς ἐν τέλει· μάλιστα, δὲν εἶχεν ἀνάγκην οὔτε δικαιολογίας. Εἰσῆρχετο διαβατικῶς, ὡς ἔλεγε, διὰ νὰ πληροπορηθῆ, εἴαν ὑπῆρχε πουθενὰ πώλησις ἀξιολόγου τινὸς ὀπλισμοῦ, διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ Δημοπρατηρίου, ἢ διὰ νὰ ζητήσῃ συμβουλήν τινα παρὰ τοῦ μπάρμπα Τρέγκ. Ὁ γέρον καὶ ἡ κόρη του ἐξηγήθησαν μίαν ἡμέραν περὶ τῶν ἐπισκέψεων τούτων.

— Ὁ κ. δὲ Μοντβριάν δὲν θα γίνῃ ποτὲ σπουδαῖος ἐρασιτέχνης, εἶπεν ὁ κ. Τρέγκ.

— Δικτὶ; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Γενεβιέθη.

— Ἐν πρώτοις, τῷ ἔλλειπουν αἱ πρώται μελέται. Δὲν μορφοῦται τίς ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν γνώστης ὄπλων. Ἐπειτα, φρονῶ, ὅτι εἶνε ἀφρηρημένος δασκίς ἔρχεται ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Εἰς τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας τῷ παρέχω ἐκάστοτε, μόλις δίδει προσοχὴν. Ἴδου ἐν παραδειγμα: Τῷ εἰδείκνυτο προχθὲς καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν κάμω νὰ θαυμάσῃ μίαν πανοπλίαν ἰππέως, οὐγγρικὴν, κατασκευῆς γερμανικῆς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, πλουσίως κεκοσμημένην. Ἡ πανοπλία αὕτη εἶνε χαρακτηριστικὴ διὰ τὸ σχῆμα τῆς περισκελίδος καὶ τῆς ἀσπίδος. Τὸ σύνολον τῶν ὄπλων τούτων εἶνε τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν χρήσει κατὰ τὸν δεκάτον ἑβδόμον. Τοῦτο φαίνεται ὀλίγον ἀσύμφωνον, ἐν τούτοις δὲν εἶνε ψευδές. Εἶχον ἀποκτῆσαι τὴν πανοπλίαν ταύτην ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μουσείου τῆς Βιέννης, δούς εἰς ἀντάλλαγμα ἓνα ὀπλισμὸν ἐσμαλτωμένον καὶ ἐστολισμένον με πλάκας. Τῷ διηγοῦμαι ταῦτα, καὶ ἐπίστευον ὅτι με ἤκουεν, ἀλλ' ἠπατώμην. Μάντευσον εἰς τί ἠσχυλεῖτο.

— Πῶς νὰ τὸ μαντεύσω;

— Ἀπλούστατα, σὲ παρετήρει. Ὁ νοῦς του ἀπεῖ-

χεν ἐμοῦ χιλίας λεύγας μακράν. Κατόπιν ὄλων τῶν σφοδρῶν θεωριῶν μου, μοι εἶπε: «Καλῶς, Τρέγκ, καλῶς. Στείλε εἰς τὴν οἰκίαν τὸ τόξον τοῦτο...» — «Ἄλλὰ, κύριε κόμη, δὲν πρόκειται περὶ τόξου, πρόκειται...» — «Καλὰ, καλὰ, μοι εἶνε ἀδιαφορον. Στείλατέ τα ἐν τούτοις...» Ἐκολακεύθη ὡς πατήρ, ἀλλὰ ἐπαρξενεύθη ὡς ἔμπορος... Ἐρυθρίας;

Καὶ πράγματι, ἡ φοιὰ καὶ ἀχρωμάτιστος ἐπίδερμὶς τῆς ζωνῆς ἐχρωματίσθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμφαν λάμψιν θαμβήν.

Ὁ κόμης δὲ Μοντβριὰν ἦτο νεανίας ὑψηλός, ισχνός, μαλαχχροινός, τριακοντούτης τὸ πολὺ. Ἐπερνούσεν ὡς πλούσιος καὶ διῆγε τὴν ἀπώτον ζωὴν νεανίου εὐρώστου καὶ μὴ ἔχοντος καμμίαν ἐργασίαν. Δὲν ἦτο ὠραῖος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐπροξένει ἐντύπωσιν ἐνεκὰ τοῦ περιέργου τῆς φυσιογνωμίας του. Τὸ θερμὸν αὐτοῦ ἐξωτερικὸν εἰδείκνυεν ἄνθρωπον τῆς μεσημβρίας. Ἡ γενεάς του ἦτο βραχεῖα, λίαν πυκνὴ καὶ μέλαινα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, μέλανες ἐπίσης, ὠραιότατοι, ἀλλὰ σχεδὸν ὠμοί, εἶχε τὰς ὀφρὺς ἠνωμένως, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας πάθη βίαια. Ἐν τούτοις, τὸ μέτωπόν του δὲν ἐνέφρακινεν ἰσχυρογνώμοσύνην. Τὰ χεῖλη του ὑπέδεικνυον μᾶλλον ἀσθένειαν χαρακτῆρος, αἱ δὲ χεῖρες του, οἱ πόδες καὶ ὅλον τὸ σῶμα, νευρώδες, εὐκαμπτον καὶ εὐρωστον, εἰδείκνυε τὴν καθαρότητα καὶ τελειότητα τοῦ γένους του. Εἶχεν ἐραστή τῆς Γενεβιέθης ἐκ πρώτης ὄψεως.

Εἶχε διαγνώσει τὸν διακεκριμένον χαρακτῆρα τῆς νεανίδος, καὶ ἐταράχθη συναντήσας δις ἢ τρίς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς, ἐρωτηματικούς καὶ ἀνησυχούς.

Αἱ συναντήσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν. Τοῦ θέρους ἐπανελθόντος, οἱ πλοῦσιοι ἐρασιτέχναι, ἡ συνήθης παλατεία τοῦ Τρέγκ, ἀπεμακρύνθησαν τῶν Παρισίων ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, μεταβαίνοντες οἱ μὲν εἰς τὰ λουτρά, ἄλλοι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἕτεροι εἰς τὰς ἐπαύσεις των. Τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἐπωφελθεὶς καὶ ὁ ἔμπορος τῶν ὄπλων, ἀπῆλθεν εἰς Ροζιέρ. Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν διήρχετο ἐκεῖθεν ἐφιππος, σχεδὸν πάντοτε.

Ὁ Τρέγκ εἶχεν ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἦτο ποσῶς κωφός. Ἦκουε μακρῶθεν τὸν ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου ὕδου. Ὁ κόμης ἴστατο κάποτε, καὶ κάποτε ἤκελούθει μόνον τὴν ὕδον τοῦ Λείγρος. Διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του παρετήρει τὴν κόρην του. Ἐκεῖνη, ἤκουεν ἐπίσης τὸν κρότον τοῦτον, καταστάντα συνήθη. Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε τότε σφοδρότερον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐχαμνολοῦντο βραδέως ὑπὸ τὰς μακρὰς ξανθὰς βλεφαρίδας των. Ἐρυθρία ὀσάκις ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου διήρχετο ἡ κομψὴ μορφή τοῦ ἵππεως. Καὶ ὅταν αἰφνιδίως ὁ ἵππεὺς εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλήν, ἡ καρδία τῆς ἔπαιε νὰ παλλῆ, καθίστατο πελιδνῆ. Ὁ μπάρμπα Τρέγκ εἶχεν ὀξυκερδεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ποσῶς δὲν ἦτο κωφός. Ἐβλεπε καὶ ἤκουεν ὅλα ταῦτα.

Ἐμάντευσεν, ὅτι τὰ πράγματα ἠδύναντο νὰ λάθωσι σοβαρὰν τροπήν, καὶ μετέβη πρὸς ζήτησιν πληροφοριῶν, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν θυγατέρα του.

Μετὰ ταῦτα, μίαν ἑσπέραν μετὰ τὸ δείπνον, τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν περὶσφύρειν ἐπὶ τινος θρανίου. Εἶχε βρέξει ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, κατόπιν ὁ ἥλιος εἶχεν ἀναφανῆ, ἀλλ' εὐδιάλεπτη ἦτο σκορπισμένη εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ ἀήρ ἦτο ζωηρότερος, ἢ θερμότερος ὀλιγωτέρως, ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ αὐραὺς ὑπῆρχε. Μακρὰν, ὑπὸ τὸν δύοντα ἥλιον, ὁ ποταμὸς Λήγειρ ἐξέπεμπεν ἀκτῖνας στιλπνοῦ χάλυθος.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἀνέπνεε μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Ἡ Γενεβιέθη τὸν παρετήρει, μαντεύουσα, ὅτι βεβαίως δὲν τὴν εἶχε φέρει διὰ νὰ θαυμάσῃ μόνον τὴν ὠραίαν φύσιν.

Ἄνευ οὐδενὸς προοιμίου, καὶ ὡς ἐάν ὠμίλει περὶ πράγματος φυσικωτάτου, περὶ οὐ πολλάκις ἤδη ἐγένετο λόγος μεταξύ των:

— Ἴδου, συνέλεξα πληροφορίας, τῆ εἶπεν. Ὁ κόμης δὲν ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἐν τούτοις δύναται νὰ ζῆ, καὶ μὲ ὅσα θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ, δύνασθε νὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀνέσει. Θὰ ἔχετε περὶ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε πολὺ διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν. Ὁ κόμης ζῆ, τὸ θέρος εἰς Βιβιὲ καὶ Μπα-Βερρύ, καὶ τὸν χειμῶνα ἐν Παρισίοις. Δὲν ἔχει φήμην νέου φρονίμου. Ὁφείλω μάλιστα νὰ εἶπω, ὅτι ἀπολαύει φήμης ἀρκετὰ κακῆς. Βίαιος, σκληρὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, προπέτης πρὸς τοὺς ὁμοίους του, προυκάλεσε πολλὰς ἐριδας. Αἱ μονομαχίαι του εἰσὶν ἀναριθμητοί. Ἐπλήγωσε βραδέως τρεῖς ἐκ τῶν καλλίστων φίλων του. Δις ἐπλησίωσε νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν φιλοτάραχον διάθεσίν του. Καὶ αἱ μωρίαὶ του! Πιστεύει ἀκόμη ὅτι εὐρίσκεται εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς εἶδον κατακεφαλαίως εἰς τοὺς ἀστούς, χωρὶς νὰ ἔχωσι κατόπιν λογαριασμούς μὲ τὴν δικαιοσύνην. Οἱ χρόνοι αὐτοὶ παρῆλθον. Μὲ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ὄφειλε θάπτον ἢ βράδιον νὰ καταληφθῆ ἐξ ἐρωτος πρὸς τοὺς παλαιούς ὀπλισμούς, οἵτινες θὰ τῷ ἀναμνησκῶσιν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου διέπραττε μωρίας καὶ ἔστρεχεν εἰς νυκτερινὰς ἐκδρομάς. Πολλάκις βέβαια θὰ μετενόησε διὰ τὰς πράξεις του. Τὰ γνωρίζω ὅλα, μοι διηγήθησαν τὰ πάντα. Τὴν πρώτην φοράν ἐν Βλουᾶ, μεθυσμένος ὀλίγον, ἐπροξένει παραχῆς κατὰ τὴν προκυμαίαν. Ἀπῆντησεν αὐθαδέστατα εἰς τὰς λίαν εὐγενεῖς παρατηρήσεις ἐνὸς ἀστυνομικοῦ πράκτορος, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἠναγκάσθη νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα του φυλακισμένος ἐν τῷ ἀστυνομικῷ σταθμῷ, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ πλημμελειοδικεῖον τὸν κηδεύει εἰς πρόστιμον. Ἐτήρησε μνησικακίαν κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ μίαν ἑσπέραν βροχεράν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ πύργου, τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸν ἀφήκεν ἡμιθανῆ, λιποθύμον. Μάτην ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκράυγαζεν, ὅτι ὁ ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ — ὁ δολοφόνος του, ὡς ἔλεγεν — ἦτο ὁ κόμης Ἐκτωρ δὲ Μοντβριὰν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀποδείξῃ, διότι ὁ ἄλλος ἦτο προσωποδοφός καὶ ἔφε εν ἐνδύματα χωρικοῦ. Οὐδέεις ὅμως ἀμφιβάλλει, ὅτι οὗτος ἦτο ὁ Μοντβριὰν, ὅστις, ἄλλως, καὶ ἐκαυ-

χθῆ κατόπιν ἐπὶ τούτῳ. Ἐκαμὲ χρέη, ἀλλὰ τὰ ἐπλήρωσεν. Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου. Μεταξὺ τῶν ἐν Βλουᾶ ἰγνωρίμων μου ὑπάρχουσι τινες παλαιοὶ πιστωταὶ του. Ἐν Παρισίοις ζῆ, ὅπως καὶ οἱ ὄμοιοί του, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀσχολίας. Τὸ πρῶτ' πηγαίνει εἰς τὸ δάσος, μετὰ μεσημβρίαν ποιεῖ τινὰς ἐπισκέψεις, τὸ ἑσπέρας μεταβαίνει πάλιν εἰς τὸ δάσος, εἰς τὴν σκοποβολὴν, εἰς τὰ ἐστιατόρια τοῦ συρμού, ἢ εἰς διασκεδάσιν μετὰ τινων φίλων. Δὲν εἶνε χαρτοπαίκτης, καίτοι συχνάζει εἰς τὰς λέσχας. Στοιχηματίζει μόνον εἰς τὰ ἵπποδρόμια, καὶ ἐκ τούτου ὑπέστη μεγάλας ἀπολαίας εἰς Δέρβυ. Διακεκριμένος ὢν καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ ὑβρεολογίᾳ, δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸ ὄφρα πικρὸν ὅτι οἱ κογενεῖας τὸ ὅποιον καὶ οὐ ἀναγνωρίζεις παρ' αὐτῷ. Λίαν ὑπερήφανος, ἀκαταθάλαστος μάλιστα, τυγχάνει ἀξίως νὰ διαπράξῃ πολλὰς μωρίας, ἀλλὰ καὶ πράξεις μεγάλας. Ἀγαπᾷ τὰ ἐκτακτὰ συμβάντα, εἶνε κινήτος ἀριστος, διὸ καὶ ἐταξείδευσε πολὺ. Ἐγραψε μάλιστα καὶ ἀναμνήσεις τῶν ταξείδιων του—ὅλας ὁ κόσμος ἔχει τὴν μακρίαν νὰ γράφῃ σήμερον—καὶ τὸ βιβλίον του ἔσχεν ἰκανὴν ἐπιτυχίαν. Συνοψίζω. Ὁ νεανίας οὗτος εἶνε ἀπότομος, καλὸς καὶ κακός, ἔχων πάθη ὀρηκτικά, οὐδεμίαν εὐθύτητα ἐν τῇ διαγωγῇ του, πρᾶλδὸς ἐνίοτε, ἀνημμένος ἀνθραξ, ὅστις θερμαίνει, ἀλλὰ καὶ καίει συγχρόνως, ἐπικίνδυνος ἐνεκὰ τῶν ἀντιφάσεών του. Συνοψίζω περισσότερο. Δὲν εἶνε οὗτος ὁ ἀρμύζων διὰ σὲ σύζυγος... Ἐὰν ποτὲ ὁ γάμος οὗτος γίνῃ, διότι θέλησὶς μου ἔσται ἡ ἰδική σου, θὰ τὸν ἴδω μετὰ φρίκης.

— Ἀλλὰ πάτερ, δὲν ἀγαπᾷ τὸν κ. δὲ Μοντβριὰν. Ποτὲ λέξιν δὲν εἶπομεν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀπὸ τούτου ἠμείλιτε περὶ γάμου!

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷς, εἶτω! Ἐν τούτοις, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω αὐτὴν τὴν σύγκρισιν, θὰ ἔλεγον: Ἦσο ἑκατὸν χιλιάδας λεύγας μακράν του πρὶν τὸν ἴδῃς, πρὶν τὸν γνωρίσῃς, καὶ ἤδη ἡ καρδία σου δὲν ἀπέχει περισσότερο τῶν εἰκόσι ἐκατοστομέτρων τῆς ἰδικῆς του.

— Ὡ! πάτερ μου, δὲν θὰ λάθω ἄλλον σύζυγον ἐκτὸς ἐκείνου τὸν ὅποιον θὰ μοι ἐκλέξητε καὶ θ' ἀγαπήσῃτε. Ἐὰν ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν ζητήσῃ τὴν χεῖρα μου, ὑμεῖς θὰ τῷ ἀπαντήσῃτε... Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν εἶνε ἤδη πλέον ἢ τριακοντούτης... Τὰ δυσάρεστα ἐπέσοδια τὰ ὅποια τῷ προσάπτουσιν, εἶνε ἀμαρτήματα τῆς νεότητος...

— Ὡ! ὦ! εἶνε πλέον παρὰ ἀμαρτήματα, θυγατέριον, πλέον παρὰ ἀμαρτήματα...

— Ἦμπορεῖ νὰ ἐβεβλιώθῃ ἐκτοτα. Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷ πράγματι καὶ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, δὲν θέλω τὸν νυμφευθῆ, εἰμὴ ἀφοῦ ἀποκτήσῃ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἔρωσ του θέλει μετριάσει τὸν χαρακτῆρα, ἢν τῷ ἀποδίδουσι τὴν τραχύτητα δι' ἣν τὸν ψέγουσι... Ποῖος δὲν ἔχει ἐλλείψεις;...

— Εἶνε βίαιος, ἀσυμβίβαστος... παρατήρησον τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς πλήρεις φλογῶν...

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γενεβιέθη, κύπτουσα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τῆς, τοὺς εἶδον πάντοτε γλυκεῖς...

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ, μετὰ σιγὴν ὀλίγων στιγμῶν, ἐπανέλαβε:

— Ἴδου, καθὼς τὸ ἔλεγον τὸν ἀγαπᾷς, διότι τὸν ὑπερασπίζεσαι.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, πάτερ. Θὰ τὸν ἀγαπήσω ἴσως. Ἦδη ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμά μου.

— Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπον δὲν σὲ ἀπομακρύνει ἐξ αὐτοῦ;

— Ὅχι. Νὰ προσθέσω μάλιστα: Τὸν ἀντιῶν;

— Καρδία κορασίδος!

— Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν εἶνε τραχὺς, θὰ γίνῃ γλυκύς εἶνε ἀσυμβίβαστος, θὰ γίνῃ εὐκολὸς εἰς τὸ συζῆν. Εἶνε σκληρὸς, θὰ τὸν καταστήσω σύζυγον ἀξιαγάπητον, ἀβρὸν καὶ ἀγαθόν. Τοιοῦτος, ὅποιον τὸν ἐξωγραφίσατε, ὁ κ. Μοντβριὰν, φαίνεται ὅτι δὲν ἠγάπησε ποτέ. Ἡ καρδία του θέλει μαλαχθῆ. Ὁ ἔρωσ εἶνε τὸσον ἰσχυρός!

Ὁ Τρέγκ ἐστένάξε βαθέως.

— Καρδία γυναικίς! Σὲ ἐνοῶ. Τὸ ἐμπόδιον σὲ ἐκλύει, σὲ ἐξοργίζει, σὲ καθιστᾷ ἐμπάθη. Ζητεῖς νὰ δεσπύσῃς ἐπὶ τοῦ νεανίου τούτου, νὰ διαμάσῃς τὰς ἀντιστάσεις αὐτοῦ, νὰ θριαμβεύσῃς κατὰ τῶν τραχυτήτων του. Ὅποιος θριάμβος ἔστιν σοὶ εἶπη ὅτι, σὲ ἀγαπᾷ, ὅταν θὰ τὸν ὑποβάλῃς εἰς δοκιμασίαν!

Ὅποια χαρὰ, νὰ μαλακῆς τὴν εὐρωστον, διεφθαρμένην καὶ νεαρὰν ταύτην φύσιν! Ἐθαμβώθῃς ἐκ τῆς ζᾶλης τοῦ ἀγνώστου βίου τὸν ὅποιον θέλεις εὑρεῖ παρ' αὐτῷ, ἐνεκὰ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τῆς ἐγκαταλείψεώς σου. Αἱ μικραὶ σου χεῖρες εἶνε ἀδύνατοι, ἀγαπητὸν παιδίον. Θὰ τὸν συγκρατήσῃς, εἶμαι βέβαιος, ἀλλὰ τίς εἰξέυρει ἂν θὰ τὸν συγκρατήσῃς ἐπὶ μακρὸν χρόνον!

Ἡ Γενεβιέθη ἔσχε κίνημα προκλητικόν, χάριεν καὶ θελκτικόν. Ἦτο ὅλως μεταμορφωμένη. Αἱ παρειαὶ τῆς εἶχον καταστῆ ροδόχρους, οἱ ῥωθῶνές τῆς ἐφρίσσον, καὶ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐκίνει τὸ ἐντέλες τόξον τοῦ ἄνω χείλους τῆς, τὸ δὲ βλέμμα τῆς καθίστατο ὑγρὸν.

Καὶ ὁ μπάρμπα Τρέγκ, λίαν συγκινημένος:

— Εἰς σὲ ἐχρητάζετο σύζυγος ὁμοίος μὲ ἐμεῖ, ἐνοῶν σὲ καὶ ἀναγινώσκων ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ σου, ὡς ἐγὼ σὲ ἀναγινώσκω καὶ σὲ ἐνοῶ. Ὡ! ἐὰν ἤδυνάμην νὰ δημιουργήσω νεανίαν ἄξιον νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὅπως σὺ ἐνοεῖς, ὠραιότερον καὶ κομψότερον ἐμοῦ ὦ! ἀλλ' ὅσον ὠραιότερος καὶ κομψότερος καὶ ἂν θὰ ἦτο, δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν καρδίαν τοποθετημένην ὑψηλότερον τῆς τοῦ γηραιοῦ πατρός σου. Ἴδου τί εἶχον ὄνειροπολήσει τὴν καρδίαν μου, ἐντὸς σώματος ἄλλου τοποθετημένην.

Καὶ ἀφοῦ τὴν ἠένισε μετὰ σιωπῆς ἐπ' ὀλίγον:

— Θὰ εἶνε ἄθλιος, εἶπεν, ἐκεῖνος ὅστις θὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχῆ.

Ἡ Γενεβιέθη δὲν ἀπῆντησε, συτχεθεῖσα ἐξ ἀορίστου τινὸς φόβου διὰ τὸ μέλλον, ἐμπνευσθέντος ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν ἔστρεψε πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

Καθ' ὅσον ὠμίλου, ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῆ. Ὁ ἥλιος ἔβαινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ εἶχον ἐξαφανισθῆ ὀπισθεν τοῦ δάσους,

καὶ ἀρκιὰ ὑμίχλη ἤρξατο νὰ ἐξαπλοῦται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

— Ἄς εἰσέλθωμεν εἶπεν ὁ Τρέγκ, ὁ καιρὸς φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ δροσίση περισσότερο.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ Μοντβριὰν παρυσιάζετο ἐφ' ἀμάξης εἰς Ροζιέρ, συνοδευόμενος ὑπὸ πρεσβύτου μὲ λευκοὺς μύτικας, παρασημοφορημένου καὶ ἔχοντος ἤθος ἀγέρωχον ἤτο ὁ στρατηγὸς Βιλλεπαρέλ, θεῖος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἐκτορος.

Ἡ Γενεβιέβη ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της καὶ τοὺς παρετήρησεν. Ἀπεσῶρθη τεταραγμένη, καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ δωματίῳ της. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγκώσῃ οὔτε νὰ ἐργασθῇ. Εἶχεν ἀκούσει νὰ ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, καὶ ἔπειτα νὰ κατέρχεται ὁ πατήρ της. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα. Περὶ αὐτῆς βεβαίως θὰ ἐπρόκειτο. Μία νεανίς ποτὲ δὲν ἀπατάται.

Ὁ κ. δὲ Βιλλεπαρέλ ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχαιοπώλην:

— Κύριε Τρέγκ, ὁ ἀνεψιός μου μ' ἐπεφόρτισε μίαν δυσάρεστον ἐντολήν. Εἶμαι ὁ πλησιέστερος συγγενής του, καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ χωρὶς νὰ ποιήσω παράλειψιν καθήκοντος. Ζητῶ διὰ τὸν Ἐκτορα τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς ὑμῶν. Φαίνεται, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν λέγει θελκτικῆν. Δὲν ἠξέυρω τίποτε, διότι δὲν τὴν εἶδον ποτέ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἴτε εἶνε θελκτικὴ εἴτε μὴ, φαίνεται ὅτι τὴν εὐρίσκει τῆς ἀρεσκείας αὐτοῦ, διότι τῷ προσήνεγκον νεάνιδας τῆς τάξεώς του — δύναμαι νὰ εἶπω τοῦτο χωρὶς νὰ σᾶς προσβάλλω, δὲν ἔχει οὕτω, ἀγαθὴ μου κυριε; — τῆς τάξεώς του, καὶ, καὶ τὰς ἀπέριψε. . . Ἐν τούτοις, πιστεύω ὅτι μὲ ἐνοήσατε; Καλημέρα σας, κύριε Τρέγκ, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. . .

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε, εἶπεν ὁ μπάρμπα Τρέγκ μετ' ἀπλότητος.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως προπέμψῃ τὸν στρατηγόν. Οὗτος ἐστάματτησεν ἀμνηχανῶν ὀλίγον ἕνεκα τοῦ γελαστοῦκαὶ ὀλίγον εἰρωνικοῦ ἤθους τοῦ Τρέγκ.

— Συγγνώμην, κύριε, τῷ εἶπε, προτιμῶ πάντοτε νὰ ἡμιλῶ ἀνευ περιφράσεων. Ὁ ἀνεψιός μου λατρεῖ τὴν κόρην σας, ἐλπίζει ὅτι δὲν τῇ ἐφάνη δυσάρεστος. Λοιπὸν, τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς. Οὐδὲν ἐμποδίων ὑφίσταται. Τρέγκ. . . δὲν εἶναι θαυμασίον οἰκογενειακὸν ὄνομα. Μοντβριὰν. . . κτυπᾷ πολὺ καλλίτερα εἰς τὴν ἀκοήν. . . Ἐγὼ θὰ τὸ ἐπρατίμην. . . Τέλος, ἄς μὴ ἡμιλῶμεν περὶ τούτου. Βιάζομαι. Πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν δημοπρασίαν τῶν κυνηγετικῶν συσκευῶν τοῦ ἀτυχοῦς βαρόνου δ' Ἀφφεμόν, ὅστις ἀπέθανε. Ἐχει κύνες ἐξόχους, ἐστερημένους φωνῆς, ὅπως ὅλοι οἱ ἀγγλικοὶ κύνες, ἀλλὰ λίαν ὠκύποδας. Συλλαμβάνουσιν ἕνα ἀγριόχοιρον ἐντὸς δύο ὥρῶν. Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος;

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡσύχως ὁ μπάρμπα Τρέγκ, παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὁ Μοντβριὰν προέβη, καὶ ἀρκετὰ ξηρῶς:

— Θεῖε μου, εἶπεν, ἡ ἀποστολή σας ἔληξε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σας ἀφήνω εἰλεύτερον νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν δημοπρασίαν τοῦ βαρόνου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, δόξα τῷ Θεῷ. Χαῖρε, ἀνεψιέ,

καὶ πείσθητι ὅτι ἔχεις ἄδικον. . . . Κύριε Τρέγκ, σᾶς ἀποχαιρετίζω. . .

Ὁ στρατηγὸς ἐξῆλθεν, ἡ ἀμάξα τὸν ἀπήγαγε. Ὁ κόμης, ἀμνηχανῶν, ἔδακνε τὰ χεῖλη: μία ρυτίς μεταξὺ τῶν ὀφθῶν του καθίστατο τοὺς ὀφθαλμοὺς του μοναδικῶς σκληροῦς.

— Σὺγγνωτέ μοι, κύριε Τρέγκ, εἶπε, καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ τῷ ἐστοίγχε πολὺ, διότι ἡ φωνή του ἦτο διαστάζουσα — ὁ θεῖος μου εἶναι γεροντοπαλλήκαρον.

Ἐπῆρξε πάντοτε τραχύς, βίαιος καὶ ἐγωιστὴς εἰς ἄκρον. Τὸ διάβημα ἐγένετο ἀνῆδυνάμην νὰ τὸ ἀποφύγῃ! . . . Δὲν μένει πλέον ἐμπροσθέν σας εἰμὴ ὁ κόμης Μοντβριὰν. . . Ὁ στρατηγὸς σᾶς εἶπε τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν. Ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Γενεβιέβην ἀπὸ χρόνου μακροῦ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα της. Δὲν εἶμαι πολὺ πλούσιος. Δὲν ἔχω εἰμὴ περὶ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσοδήμα. Γιγνώσκετε τὰ κατὰ τὸν βίον μου. Ἡξέυρω ὅτι ἔλαβετε πληροφορίας ἐπὶ τῆς ὀλίγον θορυβώδους καὶ τυφλῆς νεότητός μου. Αὐτὸ μὲ ὤθησε νὰ μὴ βραδύνω νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε ἐξομολόγησις αὐτὸ τὸ ὅποιον σᾶς κάμνω, ἀφοῦ ἤδη ἐμαντεύσατε τὸν ἐρώτά μου καὶ προεἶδατε τὴν αἰτησίαν μου. . .

— Μοὶ ἡμιλεῖτε εἰλευθέρως; θὰ σᾶς μιμηθῶ καὶ ἐγώ. Μάλιστα, σᾶς ἐμάντευσα. Εἶνε ἀληθὴς ὅτι ἀπηυθύνθη, διὰ νὰ σᾶς γνωρίσω καλλίον, εἰς πρόσωπα, ἄτινα, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε φίλοι σας οὔτε ἐχθροὶ σας, ἠδύναντο νὰ μὲ πληροφορήσωσι περὶ τοῦ χαρακτῆρος σας. Ἡ Γενεβιέβη εἶνε ἡ ζωὴ μου. Θὰ ἦτο ἐγκλημα νὰ ἐνεργήσω μετὰ ἐλαφρότητος.

— Μίαν μόνην μομφὴν σᾶς ἀποτεῖνω, μίαν καὶ μόνην. . .

— Ὅποιαν;

— Ὅτι δὲν ἀπηυθύνθητε πρὸς ἐμέ διὰ νὰ μάθητε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίζητε.

— Καλλίστα, καλλίστα. Δὲν μοὶ ἀρέσκετε πολὺ. Μοὶ προξενῆτε φόβον. Σᾶς τὸ λέγω ὅπως τὸ σκέπτομαι. . .

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ γελῶν.

— Μὴ θεωρεῖτε λοιπὸν τὸν γάμον σας ὡς ὑπόθεσιν συμπεφωνημένην, καθὼς ἔλεγεν ὁ στρατηγός.

— Συνεβουλεύθητε τὴν θυγατέρα σας;

— Ἡ Γενεβιέβη μοὶ ἔδωκε νὰ ἐνοήσω, ὅτι ἐὰν δὲν σας ἀγαπᾷ ἀκόμη, εἶναι ὅμως ἐγγὺς τοῦ νὰ σας ἀγαπήσῃ. Βλέπετε, σᾶς ἡμιλῶ εἰλευθέρως. . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μοντβριὰν ἐξήστραψαν.

— Τοῦτο εἶνε σχεδὸν μία ὁμολογία ἔρωτος, ἔλεγεν ὁ ἔμπορος τῶν ὀπλων — ἐν τούτοις, δὲν σημαίνει τίποτε. Ἡ θυγάτηρ μου δύναται νὰ εἶνε τρελλὴ ἐξ ἔρωτος διὰ σέ, καὶ ἐν τούτοις νὰ μὴ γίνετε σύζυγός της. . .

— Δὲν μὲ θέλετε γαμβρόν;

— Δὲν εἶπον αὐτό, δὲν μὲ ἐνοήσατε. . . Ἡ Γενεβιέβη δύνατον νὰ σας ἀγαπήσῃ ὡσὲν τρελλή, ἐν τούτοις, θὰ ἔχη πάντοτε ἀρκετὴν ἰσχύνη καὶ λογικόν, ὅστε νὰ σας ἀπωθήσῃ μόλα ταῦτα, ἐνόσω δὲν θὰ εἶνε βεβαία περὶ τῆς καρδίας σας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

(ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος)

Ὁλος ὁ κόσμος δύναται νὰ παρατηρήσῃ τὴν στιγμὴν τούτην εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν ἄστρον λαμπρῶν, οὗτινος τὸ ζῶηρόν φῶς προβάλλει καὶ τοὺς μαλλον ἀπροσέκτους ὀφθαλμοὺς λαμπεῖ καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, ἐνθρονισμενον πρὸς νότον, μεταξὺ τῶν ἄστρον τῶν ἀποτελούντων τὸν ἀστερισμὸν τῆς Παρθένου. Τὸ ἄστρον τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλανὴς ἀστὴρ, δὲν εἶνε ἥλιος, ἀλλ' ἀπλοῦς πλανήτης, μία γῆ ἀνέκλογος πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Ἴσως ἀριθμὸς τις ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ παρετήρησεν αὐτὸν ἤδη, ἀλλὰ βεβαίως πολὺ ὀλίγοι ὑποπέθουσι τὰ σημαντικὰ γεγονότα, ἅτινα λαμβάνουσι χώραν σήμερον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, καὶ τὰ ὅποια παρετηρήθησαν παρὰ τῶν ἀστρονόμων.

Οὐδέμια ἀμφιβολία δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀπεδεδειγμένον γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡμεῖς ζῶμεν ἡσύχως ἐδῶ, ἀσχολούμενοι εἰς τὰ ἔργα ἡμῶν, εἰς τὰς ἡδονὰς ἡμῶν, εἰς τὰ ὄνειρα ἡμῶν ἢ εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἢ γείτων αὐτῆ πατρὶς εἶνε ἔδρα ζωηρότητος καὶ κινήσεως, κατὰ πολὺ ὑπερτέρας ἐκείνης, εἰς ἣν εἰμὴν συνειθισμένοι ἐπὶ τοῦ ἡλετέρου πλανήτου.

Ὅτι βλέπομεν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ πλανήτου, ἡμιαίξει πρὸς τὴν Γῆν, καὶ ἐν τούτοις, αἰσθάνεται τις ὅτι αὐτὴ εἶνε χώρα ἐντελῶς διάφορος τῆς ἡμετέρας, ὅτι ὑπάρχουσιν ἔτρα στοιχεῖα, ἕτεραι δυνάμεις, ἕτερα ὄντα ἐπ' αὐτῆς. Ἡπειροὶ φωτίζονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου — ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἡλίου, ὅστις φωτίζει καὶ ἡμᾶς — καὶ ἐκπέμπουσαι πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀντανεκλωμένους ἀκτῖνας τοῦ ἡλιακοῦ φωτός: θάλασσαί, ἔχουσαι χρῶμα βαθύτερον τῶν ἡμετέρων, αἵτινες ἀπορροφῶσι τὸ φῶς τοῦτο, καὶ ἡμιαίξουσι, θεόμεναι ἐντεῦθεν, πρὸς κηλίδας φοιὰς κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον διακεκομμένας. Χιόνες συσσωρευόμεναι περὶ τοὺς πόλους κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος, αἵτινες τὸ θερμὸν ἀναλύονται βραμυθῶν, καθ' ὅσον ἡ ἡλιακὴ θερμότης ἀνυψοῦται περισσότερο: ὑμίχλαι ἀνυψοῦνται ἐπὶ τῶν πεδιάδων καὶ ἀποκρύπτουσαι αὐτὰς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, νέφη ἄτινα τρέχουσι παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων, πρῶται ἡλιοφεγγεῖς, μεσημβριαὶ θερμαὶ, ἐσπέρας ἀτμώδεις, αἵτινες ἀσκοιμῶνται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀμφιλύκης: ὅλα: αἰεὶκόνες αὐταί, αἰ παρατηροῦνται ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, ἀναμνησκουσι τὴν Γῆν, καὶ πείθουσιν ἡμᾶς, ὅτι ὑφίσταται βαθλὸς τις συγγενείας μεταξὺ τοῦ κόσμου τούτου καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας. Ἀλλ' ἐὰν παρατηρήσωμεν προσεκτικώτερον, ἡ ἡμιότης αὐτῆ ἀρχίζει νὰ μεταμορφοῦται, καὶ σχεδὸν νὰ ἐξαφανίζηται διὰ παραδοξῶν μεταμορφώσεων.

Οὕτω, λόγου χάριν, τί ἄρα γε εἶνε αἰ παμμεγέθεις ἐκείναι εὐθύγραμμοι διώρυγες, αἵτινες θέτουσιν εἰς συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν πάσας τὰς θάλασσας

τοῦ Ἄρεως; Εἶνε ἄρα γε γιγαντιαία παίγνια τῆς φύσεως; Ἔργα κολοσσιαία φύλης ὑπερτέρας τῆς ἰδικῆς μας; Ἀλλὰ τοῦτο ἀκόμη δὲν εἶνε τίποτε! Παρατηρήσατε τὰς διώρυγας ταύτας, στήσατε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὰ τηλεσκόπια ὑμῶν ἐπὶ τοῦ αἰνιγματώδους τούτου δικτύου, τὸ ὅποιον ἡμιαίξει ὡς νὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ πλανήτου ὅλοκλήρου, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι αἰφνιδίως αἰ πλεῖστα τῶν διώρυγων τούτων διπλασιαζονται, καὶ ὅτι παραλλήλως πρὸς ἐκάστην ἀνοίγεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐκπεληγμένου θεατοῦ δευτέρα διώρυξ. Βλέπετε πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, ἐπ' αὐτῶν τῶν ὄχθων τῆς γλυκειάς ταύτης Μεσογείου, ἧτις ἡμιαίξει πρὸς λιμνὴν τοσοῦτο γαλήνιον καὶ τοσοῦτον ἡσυχον, μίαν χώραν χαριτωμένην, εὐρύτεραν τῆς Γαλλίας, καὶ φωτιζομένην ὑπὸ τῶν ἀκτῖνων τοῦ ἡλίου; Ἰδοὺ ὅτι μεταμορφοῦται καὶ αὐτὴ, καὶ χάνεται κατακλυζομένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τινι πλημμύρῃ, ἧτις ἐκτείνεται μέχρι τῶν συνόρων αὐτῆς: ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ βάθος τῶν ὑδάτων εἶνε μόλις ὀλίγων μέτρων, διότι τὸ ὕδωρ δὲν σκοτίζεται κατὰ τὸ χρῶμα, ὅπως εἰς τὰ μεγάλα βάθη τῶν θαλασσῶν: ἄλλως δέ, ἡ πλημμύρα αὕτη θέλει ἐκλείπει ὅπως ἦλθεν.

Ἄς ἀφηγηθῶμεν αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις, αἵτινες ἐγένοντο.

Ἐπὶ τῆς γεωγραφίᾳ τοῦ Ἄρεως χώρα γνωστότατη εἰς τοὺς ἀστρονομίους, κειμένη ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ παρυσιάζουσα συχνὰ τὴν ἐπιφανείαν της εἰς τοὺς ἐκ τῆς γῆς παρατηρητάς. Εἶνε ἡ χερσονήσος τοῦ Χένδ, ἢ ἡ Λυβία. Ἡ ἡπειρωτικὴ αὕτη ἐπαρχία ὄριζεται πρὸς δυσμὰς ὑπὸ μεσογείου θαλάσσης καλουμένης Θαλάσσης Ἀμμόδους καὶ Μεγάλης Σύρτιως, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ ἑτέρας, καλουμένης Θαλάσσης Φλαμπαριῶνος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ καὶ πρὸς βορρᾶν ὑπὸ μεγάλων διωρύγων, καὶ πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος ὑπὸ μικρᾶς κυκλοτεροῦς λίμνης καλουμένης Μοιριδος. Λοιπὸν, ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη χώρα, κειμένη εἰς ἐν τῶν καλλιτέρων μερῶν τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου εὐρίσκαται ὀλοσχερῶς ὑπὸ τῶν ὕδατων.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἀστρονομικαῖς εἰδήσεσιν, ἡ πρώτη ιδέα ἧτις παρουσιάζεται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, εἶνε ἡ ἐρώτησις, ἐὰν πράγματι εἶδον ὅτι ἀναγγέλλουσιν οἱ παρατηρηταί. Πράγματι δέ, ἀμφιβολία τοιαύτης φύσεως ἐξεφράσθησαν πάντοτε, ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει παραμοιῶν εἰδήσεων. Ἀλλ' ὅταν οἱ παρατηρηταί τυγχάνωσι γνωστοὶ ἕνεκα τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας, ἕνεκα τῆς προσοχῆς καὶ τῶν φροντίδων ἃς καταβάλλουσιν ἐν ταῖς μελέταις αὐτῶν καὶ ἕνεκα τῆς βεβαιότητος τῶν ἐργασιῶν των, καὶ πρὸ πάντων, ὅταν ἡ παρατήρησις ἀνευθῆ παρὰ πλείστων, ὑπὸ ποικίλους ὁροὺς καὶ τῇ βοηθείᾳ ὀργάνων πολὺ διαφερόντων, αἰ ἀμφιβολίαὶ ἐλαττοῦνται ἀναλόγως τοῦ

πλλαπλασιασμού των αποδείξεων, και έρχεται ή μείρα, καθ' ήν υποχρεούμεθα να παραδεχθώμεν τα αποτελέσματα των παρατηρήσεων, και εάν ακόμη είνε άπρόοπτα, φανταστικά ή άκατανόητα.

Αυτό άκριβώς συμβαίνει εις την περίπτωσιν ταύτην. Η πλημμύρα περί της σής ύμελων, περιτηρήθη εν Νικαία, έκ του άστεροσκοπείου Bischoffshheim παρά του κ. Περροτόν, έκ του άστεροσκοπείου του Μιλάνου παρά του κ. Σκιαπαρέλλη, και έκ του άστεροσκοπείου του Λουβαίν παρά του κ. Τέρβυ. Η άνωθεν αντί να διατηρή το χίτρινον φώτεινον χρώμα των γαιών του Άρεως, προσέλαβε το χρώμα των λιμνών των διωρύγων και των άκλασών. Συνέβη άραγε τούτο συνεπεία άφθώνων βροχών, ή ένεκεν ανάρμοσως χιόνων; Είνε δύσκολόν να παραδεχθώμεν τριμίων γνώμη, και τότε πράγματα άχαίμων και το έκρυπτήσαν άρκούντως κακά κατά το τελευταίον έτος εν τώ βορείω ήμισφαιρίω του Άρεως, και ο ουρανός έπί μακρόν ήτο κεκαλυμμένος, τούθ' έπερ μάς έκάλεσε να διακρίνωμεν έντεθεν άκριβώς τάς γεωγραφικάς λεπτομερείας. Οι ουράνιοι ήμών γείτονες εύρίσκονται έν ώρα θέρους από της 16ης παραλλόθους Φεβρουαρίου, ή δέ πλημμύρα φαίνεται ότι ήρξατο ήμου με το θέρος.

Ταυτόχροτως δέ με την εμφάνισιν της πλημμύρας, και νέα διώρυξ, παράλληλος προς τον Ισημερινόν, ήνεώχθη εις τινά απόστασιν, προς βορράν.

Δέν είνε ή πρώτη φορά αύτη, καθ' ήν τοιαύται μεταβολαί παρατηρούνται επί της έπιφανείας του πλανήτου Άρεως. Όσοι των άναγνωστών ήμών γινώσκουσι το σύγγραμμα τό έπιγραφόμενον: Δί γαίαι του Φύραου, είνε εις θέσιν να γνωρίζωσιν, ότι αι μεταβολαί αύται δέν είνε σπάνιαι, και από πολλών έτών παρατηρήσεις άνάλογοι συχνά έσημειώθησαν εν τή μηνιαία Έπιθεωρήσει της δημόδους Αστρονομίας. Άλλ' ο τρόπος ούτος της περιοδικής παραγωγής των μεταβολών, άντι να ασφηνίση τό πρόβλημα, μάλλον τό περιπλέκει.

Φαίνεται, ότι εις τον τόπον εκείνον τά ύδατα μετ' άρκετής εύκολίας αλλάσσουν κοίτην. Άφ' έτέρου, δέν είνε σπάνιον να παρατηρώμεν εις τον γείτονα τούτον πλανήτην χώρας κεκαλυμμένας υπό χιόνων εις έκτασιν άρκούντως μεγάλην, εξαφανιζόμενας ολοσχερώς. Ούτω, μεταξύ άλλων, συνέβη τή 1877, περί την 310ην μοίραν μήκους και την 35ην μοίραν άνατολικού πλάτους, έν τή Ωκεανή Κέπλερ, μία νήσος Χιονώδης, ήτις είχεν έπανελημμένως παρατηρηθί και σημειωθί εις πολλούς χάρτας του Άρεως έκδοθέντας παρά διαφόρων άστρονόμων, να εξαφανισθί, ώστε ήδύνατό τις ν' άμφισβόλλη εάν υπήρξε ποτέ. Έν τούτοις, έκτοτε άνεφάνη πάλιν και παρατηρήθη μετά βεβαιότητας.

Ο μετεωρολογικός νόμος της μεταμορφώσεως των υδάτων έν τή πλανήτη τούτω φαίνεται να είνε ο αυτός προς τον έν τή ήμετέρη, μόνον φαίνεται πιθανόν, ότι αι μεταβολαί εκεί είνε πολύ σπουδαιότεραι παρά έδώ, ότι αι θαλάσσαι περιέχουσι πολύ ύλιγώτερον ύδωρ, και ύφίστανται μεταλλαγάς κατ' άνα-

λογίαν λίαν σημαντικάς ως προς την έκτασιν αύτών, ότι αι άκται είνιν έπίπεδοι, και ότι εις τινάς χώρας ή έπιφάνεια των πεδιαδών εύρίσκεται επί του αύτου ύψους, εις ο και ή έπιφάνεια των θαλασσών.

Αί παρατηρηθείσαι αύται παραδοχοί μεταμορφώσεως, αίτινες φαίνοντο άμφίβολοι, ή τουλάχιστον μόνον πιθαναί πρό όλίγων έτών, ειςί σήμεραν άπολύτως βεβαιωμένα. Αί θαλάσσαι του Άρεως, καιτοι είνε άπολύτως μόνιμοι εις τάς θέσεις αύτών, επειδή τά σχήματα αύτών, τά σχεδιασθέντα πρό δύο αιώων, άναπακρίνονται προς εκείνα τά όποια χαρασσόμεν σήμεραν, και μάς επιτρέπουσι να άναγνωρίζωμεν την ταυτότητα των μεγάλων γεωγραφικών σχηματισμών, έν τούτοις, ύποκεινται εις σημαντικάς μεταβολάς έκτάσεως. Κάποτε έχειλίζουσιν επί μεγίστων γειτονικών έκτάσεων, άλλοτε άποσύρονται και αφήνουσιν άνοικτάς γαίας πρην ύποβρυχίους. Άπαράλλακτα και ο θεατής ο παρατηρών από του ύψους άεροστάτου τους αϊγιαλους του ήρους του άγιου Μιχαήλ της Τρουβίλλης, και βλέπων την θάλασσαν άποσυρομένην κατά πολλά χιλίόμετρα από της άκτής, άγνων δέ τά αίτια της παλινροίας και άμπώτιδος, εις μάτην θα εζήτει να εξηγήση τάς τοιαύτας μεταμορφώσεις.

(Έπεται τό τέλος)

ΧΟΗ ΦΡΟΓ

(αίτήγημα Έδγάρδου Ηές)

Ουδένα ένώριστα άγαπάμεν τόσον τάς άστειλογίας, ως τον καλόν εκείνον βασιλέα. Η διηγήσει εύτραπέυ Ιστορίας και καλή αύτης αφήγησις, αύα ήσαν, τά μόνα άπαιτούμενα μέσα όπως άποκτησθί τήν εύνοίαν του. Δι' αυτόν τον λόγον και οι έπά του ύπουργοί έκρίνοντο ως άθροωποι λίαν άστέιοι. Έπειν όλοι τον τύπον του άτρωτό των, όντες πούταρ και λεπιδες, και δεξί άνα γαστρολόγοι. γινώσκον άι άστειλογιαί παχύνουσ τον άθωωπον ή ένν το πάχος προιατέτει εις τάς άστειλογιαί, άλλ' είνε άληθέ, ότι ισχυρός γελωτοποιός είνε σπάνιον πτηνόν επί γής.

Διά τάς λεπτάς εύπελογίας όλιγων βασιλέων ούτος έμερίμνα. Ό,τι πού πάντων έθαυμάζεν έν τή έστειροίη, ήτο ή μακρότης αύτών. Αί λεπτότητες τώ έπροέδωον πληξεν. Προετίμα τον Γαβριήλ τον σο του Ραελαί ή έν Ζαδίγ του Βελταίρου. Οι έμπράκτωι μέληστα γινόμενοι άστέισμοί τή ήσαν εις πόντων προσλέστεροι.

Έν ή εποχή άναφέρεται ή παρούσα Ιστορία, οι εξ επαγγέλματος γελωτοποιή ήσαν ένι του σαρμού εις τάς αύλας, και πολλοί των ίσχυρών της γής συνετήσουν ένι τού τρελλούς τω, όντα δυσεύχ η φέροντα ποικιλόχρονον ένδυμασίαν και σκούρον με κωδωνίσκου, και όρε λοντα να είνε διηλεκτός έτοιμα όπως έφέρωσι λόγους πνευματώδεις, άντι ύλιγών της βασιλείης τραπέζης.

Ο ήμέτερος βασιλεύς είχε και ούτοις έννοείται, τον τρελλόν του, και τούτο διότι ή σή άναερα την άνάγκην ένός φαέδρου όντος προς άντιστάθμισιν της βύρειας σφίας των έπα σοφών, είνιες τώ έχοσσίμων ως ύπουργοί, έα μη είπω μέν τι περί αύτου.

Ο τρελλός του ήμετέρου βασιλέως είχεν, έκτός του επαγγέλματος του, και άλλα πός κύριος προσότυ, και είχε τριπλήν άξίαν άπέαντι τοί βασιλέως, ών συνία πυγμαίος

και χαλός. Κατά την εποχήν εκείνην οι πυγμαίοι ήσαν έπίσης κοινοί έν ταίς αύλαίς ως και οι γελωτοποιοί, διότι οι μόνάρχαι δέν ήδύνατο να διέρχονται τον καιρόν των έν ταίς αύλαίς (έν τή αύλή ο καιρός παρέργεται βραδυτέρον, ή εις πών άλλο μέρος) ά,ευ ένός γελωτοποιού προκαλούντος τον γελωτω δια των λόγων του και ένός πυγμαίου, γελοίου εκ της θίας του. Άλλ' οι πλείστοι των γελωτοποιών είνε, ως παρατηρήσα άνωτέρω, στρογγύλοι εκ του πάχους κατά έννεήκοντα έννις τούς εκατόν, ο δε ήμέτερος βασιλεύς δικαίως ύπερηφανεύετο δια την κατοχήν του Χοη Φρόγ (οβίως έκαλείτο ο τρελλός), του συνενούτος έν τώ άτομω του τριπλού θησαυρόν.

Νομίζω, ότι ο τίτλος Χοη Φρόγ δέν ήτο τό άληθές αύτου όνομα, άλλ' ότι τώ έπιλοδορήθη υπό των έπα σοφών, επειδή δέν ήτο ίκανός να βαδίξη ως οι λοιποί άνθρωποι (1). Τώ όντι ο Χοη Φρόγ έβάδιζε τρόπον τινά δι' άλμάτων, έατελών ταύτοχροώς και περιστροφικήν κίνησιν, ήτις παρήγεν εις τον βασιλέα διηλεκτή διασκέδασιν και συνεπίως άπολαυσιν, διότι ο τελευταίος ούτος, μεθ' όλην την εξίχουσαν κοίλιαν του και τινά όντως βασιλικήν άπόφυσιν της κεφαλής του, θεωρείτο παρ' όλων των αύλικών ως άνθρωπος περικαλλέστατος.

Άλλ' ένν ο Χοη Φρόγ, ως εκ των στρεβλών του ποδών, μόλις και μετά κολλών άγώνων ήδύνατο να βαδίξη κατά γής, ή τεραστία όμως δύναμις δι' της ή φύσεως έπρόκειτο του: μύνας του, ως ίνα τον ίκανοποίηση δια την άτέλειαν των ποδών του, καθίστα αυτόν ίκανόν όπως έπιχερή μετά κατάπληκτικής έπιδεδέσθητος πολλά γυμνάσια επί δένδρων, σχοινίων και παντός μέρους έφ' ού δύναται τις ν' άναρρηχάται. Κατά τάς τοιαύτας γυμνάσεις ώμοίαζεν ποδός σκίυρον ή πιθηκα μάλλον ή προς βάρανον.

Δέν γινωρίζω άκριβώς την καταίδα του Χοη Φρόγ, άλλ' ως φαίνεται κατήγετο ούτος εκ τινος βαρβάρου και μεισάνου σμένης χώρας, περί της ούδεις ποτε ήκουσέ τι. Ο Χοη Φρόγ ως και νεώνι: τις έπίσης μικρόσωμος, άλλά θαύμασιος εύμελής και λαμπρά χορευτρια, άνηράγησαν από των έπα σοφών αύτών και έστά' ησαν ως δώρον προς τον βασιλέα παρ' τινος των προσφίλων αύτου στρατηγών.

Κατέτιν λοιπόν τούτων περιστάσεων, οι δύο μικροσκοπικοί αίχμάλωτοι συνδέθησαν δια στενής οικειότητος και δέν ήρ,σαν να καταστώσιν εγκάρδιοι φίλοι. Ο Χοη Φρόγ, ό,τι και, καιτοι φαειρότατος γελωτοποιός, δέν εζήσκει μεγάλην έπιρροήν, δέν ήδύνατο να παρέχη εις την Τριπέτταν σημαντικάς έκδουλεύσεις, εκείνη όμως, ως εκ της χάριτός της και της έπτάκτου εις τό είδος της καλλονής αύτης, έπέσυρε τον γενικόν θαυμασμόν και δόξαζο παρ' όλων περιποιησής κατείχεν έπομένως ίκανήν ίσχύν, ήν δέν έπαυε να χρησιμοποιή έν πάση περιπτώσει υπό του προσφίλου της Χοη Φρόγ.

Έπί τινι σπουδαία εύκαιρία, δέν ένθυμούμαι πλόνν όποία ήτο αύτη, ο βασιλεύς άπεφάσισε να δώση χορόν μετημφισμένων. Οσάκις έπρόκειτο να δοθί χορός τις έν τή αύλή ή οιαδήποτε παρόμοιος τελετή, ο Χοη Φρόγ και ή Τριπέττα έκαλούντο εύθως όπως συθώσισιν τά της διακοσμήσεως. Ο Χοη Φρόγ ούτως, τόσον ήτο έφευρετικός εις τάς διακοσμήσεις, εις εξερέσειν καινοφανών τύπων και, προκειμένου περί χορού μετημφισμένων, εις τας μετεμφίσεις, όστε ήδύνατό τις να είπη ότι άνεν αύτου ούδέν καταρωθώτο.

Η δια τον χορόν προδιορισθείσα έστέρα είχεν έπέλθεσ. Λαμπρά αίθουσα είχε διακοσμηθί υπό της Τριπέττης μεθ' όλης τή έπιτηδειότητος της άπαιτούμένης ίνα παρέχη άμπαπρότητα εις χορόν προσωποδωρών. Όλοι οι αύτικοί περιέμενον πορταωδώς. Ο: προς τάς μετεμφίσεις, έκαστος, έννοείται, είχε κάμει εκ των προτέρων την έκλογήν του προς τούτο, και πολλοί έκαμον τά σχέδιά των από μιάς έβδομάδος ή και από μηνός και έν γάνει, ούδεις διατέλει έν άβελήσθητη και διαταγών πλην του βασιλέως και των έπα σοφών άποურγών. Άγού διατί έδίσταζον. Πιθανόν να έκαμον και τούτο χάριν άστειροσύ. Τό πιθανώτερον όμως είνε, ότι δέν θα ήδύνατο να συλλάβωσι τό σχέδιόν των, άφού ήταν τόσον χορόφοι! Όπωσδήποτε, ο χορός παρήχθη και αύται, μεθ

(1) Χοη=πλήον. Φρόγ=βάρανος.

δουηθέντες να έφεύρωσί τι, ήκακώθησαν επί τέλους να κελίσωσι τον Φοη Φρόγ και την Τριπέτταν.

Οι δύο μικροσκοπικοί φίλοι όηκούσαν εύθως εις την προσταγήν του βασιλέως και εύρον αυτόν λαμβάνοντα τον οίνον του μετά των έπα σοφών συμβούλων, άλλ' ή όψις του μειάχου προείδεν άκραν δυσθυμίαν: ένώριζεν ούτος, ότι ο Χοη Φρόγ άπέφυγε τον οίνον, διότι τό ποτόν τούτο εζήτηε τον πτωχόν χαλόν μέχρα παραφορές, και ή παραφορά είνε πράγμα όχι τόσον διασκεδαστικόν. Άλλ' ο βασιλεύς ήρέσασετο αναγκάων τον Χοη Φρόγ να πίνη και, κατά την βασιλικήν έκφρασιν, να γίνηται: εδθωμος.

Έλάθε πλησίον, Χοη Φρόγ, είπες, μόλις ο γελωτοποιός και οι φίλοι του εισήλθον έν τώ θυλάμω; κένωσαν αύτό τό κύπελλον εις όγειαν των άπόντων σου φίλων (ένταυθα ο Χοη Φρόγ έστέναζε) και βοήθησον ή άς δια του έφευρετικού σου πνεύματος. Έχουμεν άνάγκην τύπων, χαρ ακτηρος, φιλατά μου! Ζητούμέν τι, και σφανε, τό παράδοξον. Αυτή ή άδιάκοπος μονοτονία μάς φέρει πληξιν. Έμπρός, πία! ο οίνος! άναφλίξη τό κενυτά σου.

Ο Χοη Φρόγ προσεπάθησε ν' άπαντήση δια τινος άστέισμου καταλήλου, ως συνηθως, εις τούς λόγους του βασιλέως άλλ' εις μάτην. Η ήμέρα αύτη ήτο άκριβώς ή γενέθλιος του πτωχού χαλού και ή προσάγη του βασιλέως όπως πίνη ύπερ των άπόντων του φίλων τώ έφερε τά δάκρυα εις τούς οφθαλμούς. Χορόφοι και πικράι σταγόνες δακρύων κατέπεσαν έν τώ κυπέλλω καθ' ήν στιγμήν ανέλαμβανεν αύτό ταπεινώς από της χειρός του τυράννου του.

Χά! χά! χά! έβρυχήθη ο τελευταίος ούτος, έν ώ ο τυγμαίος εκένου τό κύπελλον μετ' άποτροφής, ίδού τι άποτελέσμα φέρε έν ποτήριον καλού οίνου! Έ! Οί οφθαλμοί σου τώρα λάμπουν!

Πτωχέ νεε! Οι κλατείς του οφθαλμοί έστινθηρόβουλον μάλλον ή έλακπον, διότι ο οίνος έπήγαγε εις τον εύερέτιστον εγκέφαλον του άποτελέσμα δραστικόν, άλλα και άκαριαίον. Άπέθηκε νευρικώς τό κύπελλον εις της τραπέζης, ρίπτων επί της όληγύρεως λέμμα παραταμαίνον και σχεδόν παράρορον. Όλοι έφαίνοντο κατενθουσιασμένοι εκ της έπιτυχίας του βασιλικού άπτείμου.

Και τώρα επί τό έργον! είπεν ο πρώτος ύπουργός, άνηρ καχότατος.

Ναι, προσέθηκεν ο βασιλεύς, έμπρός! Χοη Φρόγ, άπαυτούμεν την συνδρομήν σου. Τύπου, ώρατέ μου νεανία, χαροκτηρά! Έχουμεν άνάγκην χαρ ακτηρος! Έχουμεν άνάγκην! Χά! χά! χά!

Πάτας έπεκροτήσαν εις τάς λέξεις ταύτας έκαμεν και οι έπα σοφοί χορόν εις τον βασιλικόν γέλωτα. Ο Χοη Φρόγ έγελοσεν έπίσης άλλ' άσθενώς και δια γέλωτος άφηρημένου.

Έπιτρέψτε! άμπρός! άνέκραζεν ο βασιλεύς, άυπομόνοι, μήπως δέν εδούσεκεις τίποτε; Προσπαθώ να εύρω τι καινοφανές, επανέλαθεν ο πυγμαίος με ύφος άφηρημένον, διότι είχεν όλοτελώς μεθυσθί εκ του οίνου.

Προσπαθείς! άνέκραζε ο τόσανος άγρίως. Τι σημαίνει ή λέξισσου αύτη; Α! έννοώ. Θέλεις ακόμη οίνον; Ίδού! κένωσαν και τούτο.

Και κληρώσας νέον κύπελλον τό έστειν πάλιν εις τον χαλόν όστις τό έθεώρει άσθμαίνων ως άσουκτιών.

Πία, σοι λέγω! άνέκραζε τό τέρας, ή μά τους δαίμονας!

Ο πυγμαίος έδίσταζεν. Ο βασιλεύς έπορρυσώθη εκ λύπης. Οι αύτικοί έγέλων άπλετον γέλωτα. Η δέ Τριπέττα, ώχρη ώ, πτώμα, προέδη μέχρι του θρόνου του μονάρχου, ό, γουπευ ήλάσα, ίκέτσε να φεισθί του φίλου της.

Ο τυράννος την έθεώρησεν επί τινας στιγμάς ύπερμέτρως έκκλητικός δια την πόλμην της ταύτης. Έφαίνετο άπορών τί να είπη ή τι να κάμη ή πώς να έκφράση την άγαπήσθησιν του. Επί τέλους, χωρίς να προφέρη συλλαβήν, την άπόβησιν άποσώμως μακράν του, ρίπτων αύτη κατά πρόσωπον τό μέχρι σσεφάνης πλήρες κύπελλον.

Η πτωχή μικρά ήγέρθη, και μη τολμώσα ήτη ούδέ ν' έναπνεύση άνέλαβε την προτέρων της θέσιν παρά τον πόδα της τραπέζης.

Επί ημισυ λεπτόν άπεκρίστη νεκρική σιγή, ής διαρκούσης ήδύνατό τις να ακούση τήν πτώσιν φύλλου ή πτεροού, είτε δε αίρηης ή σιγής άσθη διεκόπη υπό τριγμού ύποκώου μόν, αλλά τραχώς και παρατεταμένω, όστις έφάνητο εκπεμπόμενος ταυτόχρονα εϊ έδων των γωνιών του θαλάμου.

— Διατί, διατί, διατί κάμνετε αυτόν τόν κρότον; ήρώτησεν ο βασιλεύς, στραφείς καινώδης προς τόν πυγμαίον.

— Ο χαλός, όστις έφάνητο άναλαβών έντελώς εκ της μέθης του, προσδλέπων άνωθεν, αλλά γαλήνιος τόν τύραννον κατά πρόσωπον, άνέκραζεν άπλώς:

— Έγώ, έγώ; Πώς ήτο δυνατόν να έκαμνον έγώ τούτο;

— Μοί έφάνη, ότι προήλθεν έξωθεν ο κρότος, παρατήρησεν εις τών αυλικών ύπόθετο, ότι ο ψιττακός εις τό παράθυρον προσέτριψε τόν λαίμεν του μεταξύ των κιγκλιδών του κλωβίου.

— Τώ όντι, προσέθηκεν ο μονάρχης, ως λίαν άνακουρσθείς εκ της ιδέας ταύτης, άλλ' εις τήν τιμήν μου, ήτην έκατός, να στοιχηματίσω ότι ο κρότος προήλθεν εκ των όδόντων αυτού του άθλιου.

— Εναύρια ο πυγμαίος ήρχισε να γελώ (οι γέλωτες πάντοτε έτερον τόν βασιλέα, όταν έγείλα τις εξ αίτίας των λόγων του) και άπελάλυσε καταπληκτικώς πλατεϊάν και εστειλάν σειρών όδόντων. Ταυτόχρονα δε εδήλωσεν ότι ήτο πρόθυμος να πείθω όταν οίον τώ προσέτερον. Ο μονάρχης έπορεύθη, ο δε Χόπ Φρόγ, κενώσας νέον κύπελλον άνευ της ελαχίστης άπαρεσκείας ήρχισε πάραυτα μετά ζήσεως τά περί μετεμπίσεως σχέδια του.

— Δέν δύναμαι να έννοήσω, παρατήρησεν όλος γαλήνιος και ως να μη είχε γευθή ποτός οίον, πώς μοι έπλήθη τόσον άβρονον κλήθος ιδεών, άλλ' έκριβώς άφοού ή Ύμετέρα Ύψηλότης απώθησε τήν μικράν και τή έρωψε τόν οίνον κατά πρόσωπον, άκριβώς άφοού ή Ύμετέρα Ύψηλότης έπαξε τούτο και καθ' ήν στιγμήν ο ψιττακός προεξέστησεν τόν παράδοχον κρότον. Έπαιθεν τώ παραθύρω, μοι έπλήθεν εις τόν νοών έν θαυμάσιον παιγνίδιον, τό έκαμνον εις τήν πατριδα μου συχνάκις και πρό πάντων κατά τας άπόκρειας, άλλ' έδώ θα είνε έντελώς καινοφανές. Δυστυχώς όμως άπαυτούται δε αυτό όκτώ πρό ωρα, και:

— Ε! είμεθα όκτώ! άνέκραζεν ο βασιλεύς, καγχάζων διά τήν λεπτήν του άνακάλυψιν άκριβώς όκτώ: έγώ και οι έπτά ύπουργοί μου! Έώμεν! Τι είδους μετεμπίσεις είνε αυτή;

— Ονομάζεται, είπεν ο χαλός, οι Οκτώ Άλυσσίδες, τοι Ούρα γγοτά γγοι και διαν επιτυχάνη είνε δυσλογουμένως παιγνιον θελκτικώτατον.

— Να τό κάμωμεν, είπεν ο βασιλεύς έγειρόμενος.

— Η ούσια του παιγνιδίου, εζήκλωθήσεν ο Χόπ Φρόγ, έγκαιρα εις τό τρόμον ο προσέειπέ τούτο εις τας γυναίκας.

— Έκρίρετα! έδουλήθησεν έν χορωΐά ο μονάρχης και οι σύμβουλοί του.

— Έγώ θα σάς μεταμείπω εις ούρα γγοτά γγοι, εζήκλωθήσεν ο πυγμαίος, αναθέτατε εις μέν δλην αυτήν τήν ύπόθεσιν. Τόσον ή όμοιότης θα είνε καταπληκτική, ώτε έλοι οι κεκλημένοι θα σάς εκλάβωσι διά πραγματικά ζώα, και φυσικά, ή εκπληξίς των θα είνε ίση προς τόν τρόμον των.

— Ω! αυτό είνε θαυμάσιον! άνέκραζεν ο βασιλεύς.

— Αί άλύσεις χαρησιμέουσιν όπως έπαυτήσωσι τήν άτυχίαν διά του κρότου των. Ύποτίθεται ότι διαρύγετε έλοι έμού τούς φύλακας σας. Η Αυτού Μεγαλειότης δέν δύναται να φαντασθή ποίον άποτέλεσμα παράγουν εις ένα χορδόν όκτώ άλυσσίδες ούρα γγοτά γγοι, ουδ' οι πλείστοι των παρευρισκομένων εκλαμβάνουσιν ως πραγματικά ζώα, όμωντα μετ' άγρών κραυγών διά μέσου πληθούς άνδρών και γυναικών φιλόκαλως και πολυτελώς ένδεδωμένων. Η αντίθεσις είνε άμιμητος.

— Να τό κάμωμεν! είπεν ο βασιλεύς και επειδή ήτο άγαθό, τό συμβούλιον ήγήθη έσπασμένως όπως θέση εύθύς εις ένέργειαν τό σχέδιον του Χόπ Φρόγ.

Ο τρόπος δι' ου μετεμπίσεν έδους τούτους εις ούρα γγοτά γγοι

γους ήτο άτλούστατος, άλλά καταλληλότατος διά τούς σκοπούς του. Κατά τήν εποχήν εκείνην σπανίως έβλεπέ τις έν ταίς πεποιτισμέναις χώραις τοιούτου είδους ζώα, αι δε άπεμπίσεις αυτών υπό του πυγμαίου τόσον έγειναν ζιβάδες και τόσον φυσικά, ώστε ήδύνατό τις να ύπαρξη σκέψη διά τήν επιτυχίαν.

— Έν πρώτοις, ο βασιλεύς και οι σύμβουλοί του έφόρεσαν σένα και προκολλώμενα επί του σώματος βρακία και ύποκάμισα εκ πλεκτού ύφάσματος. Κατόπιν ήλειφθησαν έξωθεν με πίσσαν. Είς τό μέρος του τό της μετεμπίσεως προτείνε τις τήν χησίαν πτερών, άλλά τήν ιδίαν ταύτην άπέριψεν εύθύς ο πυγμαίος, άποδείξας έν συντόμω εις τό όκτώ πρόσωπα ότι τό τρίγωνο του ούρα γγοτά γγοι δύναται τις να τό άπομιμηθή πολύ πιστέτερον διά λινού. Κα ά συνέπειαν, έζηκαν επίστρωσιν λινού άνωθεν της εκ πίσσης έπιστρώσεως. Τότε, έγένητο ή προμήθεια μεγάλης άλύσεως δι' ής ο χαλός περιέβαλεν έν πρώτοις τόν βασιλέα και τόν έδ έ σ μ ε σ σ ε καλώς: είτα περιέβαλεν έτερον εκ των όκτώ άτόμων και τόν έδ έ σ μ ε σ σ ε καλώς: κατόπιν άλληλοδιαδόχως έδους τούς άλλους και διά του αυτού τρόπου. Άπου έλοι έδ έ δ ήσαν ουκ, άπεμακρύνθησαν όσον ήδύνατο ο εις του άλλου και έσχηματίσαν κύκλον. Τότε δε ο Χόπ Φρόγ, προς πληροτέραν επιτυχίαν, διέσχισε διά του έπ λοιπού της άλύσεως τόν κύκλον κατά δύο διαμέτρους σχηματιζούτας όρθάς γωνίας, και εύτως έδ έ σ μ ε σ σ ε τούς ούρα γγοτά γγοις ως πιάττουσιν οι θηρευταί της Βορνέου διά τά μεγάλα κτήνη.

— Η μεγάλη αίθουσα του χορού ήτο κυκλωτής, ύπερμέτρας ύψηλ ή και προσέκειμένη τό φώς του ήλιου όφ' ένός και μόνοι παραθύρου, κειμένου επί της όροφής. Κατά δε τήν νύκτα, (ή αίθουσα αυτή ήτο ειδικώς προωρισμένη διά τήν νύκτα) έφωτιζέτο υπό μεγάλου κλυώτου λαμπτήρος, άνηροτημένου εις άλύσεως από του κέντρου της όροφής και αναδοξαζόμενου ή καταβιβαζόμενου κατά βούλησιν ή βοηθεία βάρους εκ των συνήθων τό βάρος τούτο έκρύπτετο έντός του θελου και άνωθεν της όροφής, διά να μη αντίκειται ή θεία αυτού εις τήν γενικήν κομψότητα.

— Η διακόσμηση της αίθουσής είχαν άνατεθή εις τήν Τριπέτταν, άλλ' έφάνητο προφανώς ανεργήσασα έν αυτή και ή γαλήνιος κρίσις του πυγμαίου φίλου της. Κατά παραινέσιν αυτού, επί παραδείγματι, είχεν άφαιρεθή ο πολύφωτος λαμπτήρ. Η ροή του κρηού, ήτις θα ήτο άναπόφευκτος έν άποσφαιρα τοπούτον χλιαρή, θα προεξέη μεγάλην βλάβην εις τας πλουτίας στολάς των μετρηρισμένων, είντες, ως εκ του έν τή αίθούση συνωστισμού, δέν θα ήδύνατο έλοι ν' άπορύγωσι τό κέντρον, δηλ. τό υπό τον λαμπτήρα μέρος. Νέα φώτα έτοποθετήθησαν εις διάφορα μέρη τής αίθουσής και έξω της περιούχης της περιλαμβανούσης τό πλήθος, ανά εις δε πυρσός αναδιδών εύφροστον άρωμα. Έτέθη επί της δεξιάς χειρός εκάστης των κερυατίδων των έγειρομένων, πενήτηκοντα έως εζήκοντα τόν άριθμόν, άπέκρυπτε του τείχους.

— Οι όκτώ ούρα γγοτά γγοι, ίνα κάμωσι τήν παράλασιν των, έρέμηναν, κατά παραινέσιν του Χόπ Φρόγ, να συναθροισθώσιν έν πρώτοις έλοι οι κεκλημένοι, δηλαδή να επέλθη τό μεσονύκτιον. Μέλις δε έξέλιπον οι τελευταίοι ήχοι του άρολογίου, εύθύς είσώρησα ή μάλλον εκυλισθησαν, όδ ότι, ως ήταν δεδεμένοι, έπεσαν πινές τούτων και έλοι εκλονίζοντο είσπρηχόμενοι.

— Η παραχθείσα έντύπωσις ύπήρξε καταπληκτική και επληρώσε χαράς τήν καρδίαν του βασιλέως. Οι πλείστοι των μετρηρισμένων, ως είκάζει τις, έξέλαβον αυτούς ως πραγματικά άγρια ζώα, άν μη άκριβώς ως ούρα γγοτά γγοι. Πολλά γυναίκες έλειποθύμησαν εκ του τρόμου και έάν ο βασιλεύς δέν είχε λάβει τήν πρόνοιαν ν' άποκρύψη έλα τά έδρα, αύθς και οι σύντροφοί του θα επλήρωνον τόν άστυρισμόν αυτών διά του ίδιου των αίματος. Έν συντόμω, γενική συρροή επήλθε προς τας θύρας, άλλ' ο βασιλεύς είχε έώστε διαταγήν και εκλείσθησαν αυτά: εύθύς μετά τήν είσοδόν του, τό δε κλειθρα έλαβη, ο πυγμαίος εις τας είθίς του χείρας, και άπαραινέσιν του, είσπρηχθείσαν υπό του βασιλέως.

— Έν ώ ό θρόνος ήτο εις τό άνώτατον αυτού ση είον και έκκετος των κεκλημένων δέν έφρόνιζαν είμή περί σωτηρίας του, ήδύνατό τις να έδη κινουμένη τήν διά τόν λαμπτήρα

προωρισμένην άλυσιν, καταβαίνουσαν, καταβαίνουσαν, και επί τέλους τό έν σχηματι άγιάστρου κυρτόν αυτής άκρον φάσαν τρις πόδας ύπεράνω του δαπέδου.

— Άπου ο βασιλεύς και οι έπτά του φίλοι διάτρεξαν τήν αίθουσαν καθ' έλας αυτής τας διαυθύνσεις, εύρέθησαν επί τέλους εις τό κέντρον και έν άμέσω ένωσθη μετά της άλύσεως του λαμπτήρος. Τότε ο πυγμαίος όστις πάντοτε τούς παρηκολούθει, συστήσας αυτούς να μη παραχθώσιν έν συμβή τι άπρόοπτον έλαβε διά της χειρός τήν περιβάλλουσαν αυτού άλυσιν, εκ του μέρους ένω διασταυρούσα αι δύο ό άκροι και προσήρμωσεν εύθύς αυτήν εις τό άγιάστρον της άλύσεως του λαμπτήρος, ήτις τήν αυτήν στιγμήν άνελευθερώσε ως υπό άοράτου χειρός ύψώθη άκρύντως ύψηλά από του έδρους, συμπερασύρασα, έννοείται, μεθ' έαυτής και τό σύμπλεγμα των ούρα γγοτά γγοιν, άποτελούντων έμού ένα όγκον.

— Έν τώ μεταξύ οι προσωπιόφοροι συνήλθον κατά τι εκ του τρόμου των, και άρχίσαντες ήδη να εκλαμβάσωσιν ότι έβλεπον πρό αυτών ως επιτηδείως έκτελεσθέντα άστυρισμόν, έσπράγγησαν εις παρατεταμένον γέλωτα βλέποντες τήν θέσιν έν η αύρίσκοντο οι πίθηκοι.

— Άρα εΐ τους δε' έ με! άνέκραξε τότε ο Χόπ Φρόγ, διαφωνής διαπραστικής άπηχησάσης έν μέσω θλου του ήρώτου, άμετά τους δε' έ με, νομίζω δε τ' ου γινώσκω είνε. Έάν δυνηθώ να τούς διακρίνω καλώς έγώ, θα σάς τούς μαρτυρήσω εύθύς.

— Και τότε ταλαντευόμενος έσπευσε προς τό άκρον του τείχους, ο όθεν άποπάσας τήν λαυταδα από της χειρός μιάς των κατωατίων επέστρεψε προς τό κέντρον της αίθουσής και άνηροτη ή μετά της εύκινσίας πιθήκου από της κεφαλής του βασιλέως, έκείθεν δε ανερχήθη πόδας τινάς ύπεράνω της άλύσεως, ταπεινών τόν πυρόν ίνα είνε άση τό σύμπλεγμα των ούρα γγοτά γγοιν, και πάττοις κραυγάζων δέν θ' άγγισω να τούς άνακαλύψω ποίος είνε!

— Έν ώ δε τότε δλη ή δυήγυρις άνελύετο διά τούς πιθήκους εις άπλέτους γέλωτας, ο γελωτοποιός οίρηης έσύριζεν έξέν συριγγόν κ' ή άλυσις εύθύς ανυψώθη μεθ' έμην κατά τριάκοντα περίπου πόδας ύρούσα μεθ' έαυτής όδουρικένως και τότε περιστρέμους ούρα γγοτά γγοι και κρατούσα αυτούς άνηροτημένοι εις τόν άέρα μεταξύ όροφής και δαπέδου. Ο Χόπ Φρόγ, προσκεκολλημένος επί της άλύσεως, είχε και αυτή έπιστη άνάβησι, και πάντοτε έτήρει τήν αυτήν ως προς τό όκτώ μετρηρισμένους αστήσιν, τείνων πάντοτε πόδας αυτών τόν πυρόν του, ως διά να κατορθώση να μάν εύση πείσασ ήσαν ούτοι.

— Η εκπληξίς ήν παρήγαγεν εις δλην τήν δυήγυριν ή άνωφωσις αυτή προεξένησεν έν τή αίθούση βαθυτάτην σιγήν, έν περίου λεπτόν, διακοκείσαν κατόπι υπό θεοόβου ύπ κήρου, όμοίου προς τρίγωνόν όδόντων, ουχι διαφόρου πρό έσείνον όστις είχεν έπ σέσει τήν προσοχήν του βασιλέως και των συμβούλων του, ότε ή Τριπέττα είχε δεχθή κατά πρόσωπον τό πλήρες οίνου κύπελλον. Ταύτην όμως τήν φράσιν ήτε λίαν εύδιάκριτον τό μέρος έξ ου προήγατο ο κρότος. Ησαν εϊ όδόντες του πυγμαίου, όστις έτιζεν αυτούς ως να τούς άνεκίνησιν έν τώ άφρώ του στόματός του, εκτόξευον ταυτρώως φλογερά βλεμμάτα παραφόρου λύσεως επί του βασιλέως και των έπτά του συντρόφων, ών αι ύψεις ήσαν έστραμμέα προς αυτόν.

— Α! έ! άνέκραξε τέλος ο πυγμαίος καινώδης, έ! έ! έρχίζω τώρα να έννοή ποίος είνε!

— Και προσπιτούμενος ότι έξητάζε τόν βασιλέα εκ του πληκτίου, προσήγγισε τόν πυρόν εις τήν εκ λινού περιβολήν εκείνου, ής μία πρυχή άνέδωκεν εύθύς λαμπροτάτην φλόγα. Έ διαστηματι ήμισυς δευτερολέπτου οι όκτώ ούρα γγοτά γγοι έγίνοντο πασανάλωμα των φλογών, έν μέσω των κραυγών πληθους θεασούμενος αυτούς ύποκάτω, έποημένους εκ του τείμου και άνικάσθω να τοίς παράσχη τήν ελαχίστην συνδρομήν.

— Επί τέλους, αι φλόγες άπήστωσαν αίς τής μετ' ύλειοσείρας όρυγής και ο γελωτοποιός ή αγκάσθη εκ τούτου. Άνασκηθή ύψηλότερον επί της άλύσεως προς άπορρύτην τή έσέμότητος έν ώ δε έπραττε τούτο, τή πλήθος παρεδθή εκ νέου εις βαθείαν σιγήν ποός στιγμήν. Ο πυγμαίος έδράξατο τή εύκαιρίας και έλαβεν εύθύς τόν λόγον.

— Τώρα, είπε, διακρίνω καθαρώς τούς μετεμπίσεμένους αυτούς. Βλέπω εϊα βασιλέα μαζί με τούς έπτά του ύπουργούς, βασιλέα, όστις τέσπεται κτυπών μ'έν κορην άνυπεράσπιστον και έπτά ύπουργούς ένθαρρόνοντας αυτών εις τήν ώλύτητά του. Έγώ δε, είμαι άπλώς ο Χόπ Φρόγ, ο γελωτοποιός, και αυτός είνε ο τελευταίός μου άστυρισμός!

— Χάρις εις τό έδρακτον του λινού και της πίσσης μοι ο πυγμαίος είχε περάσει τήν σύντομόν του δημηγόριον, και τό έργον της εκδικήσεως συνετάθη εζ ολοκλήρου. Τά όκτώ πρώτα έκαλαντεύοντο επί των άλύσεών των, όγκος άριστός, δυώδης, άπηνθρακιωμένος, άκαισιος. Ο χαλός, είπας εις αυτών τόν πυρόν του, άνερχήθη έσύριζας επί της όροφής και εζήρανήσθη διά του θάλου.

— Υποτίθεται, ότι ή Τριπέττα, φροσρούσα επί της στήνης της αίθουσής, έρησιμειωσε ως συνένοχος εις τόν φίλον της διά τήν εκδικήσιν του, και ότι άμφότεροι έδραπέτευσαν κατόπι θλαυ εις τήν πατριδα των, όίότε ουδέεις πλέον έκτοτε τούς έπανείδαν. Κ. Ι. Π.

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΚΙΡΚΕ

— Ο μίστερ Κίρκε ζή έν τή συνοικία Ίσλιγκτον, έν Λονδίω. Έν μέσω των περιπετειών του έμπορίου των βερνικίων, διετήρησε πάντοτε φαιδρότητα έν τή ψυχή του, και άκατάσχετον κλίσιν προς πάν τά δυσμορφον και γελοϊον. Δέν περιφρονεί μόν τήν έντυπον ή έζωγραφισμένην γελοιογραφίαν, άλλά προτιμά τήν φύσιν, τήν ζωσαν, ελοιογραφίαν. Διά της έπιμονής δε, κατώρθωσε να διοργανώση περί έαυτόν, άνευ χρηματικών υσιών, αξιολόγον συλλογήν εκπληρούσαν παντα αυτού πόθον.

— Οτε, τήν πρώϊαν, μεταβαίνει εις τά γραφεία του, έν τώ Άστει, παρά τας όχθας του Ταμισσεως, ή πρώτη αυτού εύχαριστήσις είνε να θαυμάση τούς ύπαλλήλους και τόν γραφέα του.

— Ο πρώτος γραμματεΐς έχει στήθος όρνιθος, εζέχον ως τήν ύβιν του Πολισινέλα, ούτινος όμως δέν έχει τήν ραχιν. Ο έτερος γραμματεΐς φέρει γενειάδα επί της ρινός όλης.

— Ως προς τόν γραφέα δε, τόν κ. Ίλκινσων, ούτος έχει κολλοσιαϊαν κεφαλήν, έχουσαν τόσον πλάτος όσον και ύψος, φαλακράν δε ως γόνυ. Ζεύγος όρχών όφθαλμών λαμπεί επί της περιγυμνής των παρειών του, άνωθεν δε αυτών προεξέχει επικρεμάμενον σαρκοκώδες και έρρυτιδωμένον μέτωπον. Αί ιδέαι του κ. Ίλκινσων δέν είνε άνώτεραι των ιδεών Όπτενώντου, άλλά επιβάλλοντα σπουδαίως ως εκ της βαρύτητας, της επάρσεως και της υποκόφου φωνής του μεγαλακεφάλου.

— Ο μίστερ Κίρκε θεωρεί τά τρία ταύτα πρόσωπα μετά μακαρίου και σιωπηλού θαυμασμού. Χάρις εις τήν παρουσίαν αυτών, αι ώραι του διερχονται φαίδρως, τό αίσθημα του γελοίου ικανοποιείται πληρέςτατα, ή πίστις του εύκολύνεται. Ένίοτε καλεί ιδιαιτέρως τόν Ίλκινσων, ή δε μονότονος αυτών συνδιαλέξις είνε, διά τόν έμπορον, άνεξάντητος πηγής άπολαύσεως.

— Κύριε Γκινισων... ἀληθῶς... χαίρομαι βλέπων ὑμᾶς, κύριε!

— ὦ μίστερ Κίρκε!

— Κύριε Γκινισων... ἑποῖα κεφαλή... ἑποῖα κεφαλή, κύριε Γκινισων! Κρίμα ὅτι ὁ πατήρ σας ἐλήσμωνησε νὰ σας σταίη εἰς τὸ Λύκειον τῆς Καμβριδγης ἢ τῆς Ὁξφόρδης... Ἡ κεφαλή σας εἶνε ὑποργου κεφαλή... Ἀλήθεια, κύριε Γκινισων!

Ὁ Γκινισων σείει σοβαρῶς τὴν κεφαλήν, λέγων μετὰ μειδιάματος:

— Οὐτὼ νομίζετε, μίστερ Κίρκε;

— Κύριε Γκινισων, τοιαύτη κεφαλή σας δυσκολεῖ βεβαίως;

— Εἶνε ἀληθές, κύριε: εἶνε κάπως βραχέα!

— Κύριε Γκινισων, πρέπει νὰ τὴν ζωγραφίσωμεν...

Πρέπει νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα σας γραφείσαν ὑπό τινος μέλους τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας... Ἀλήθεια, κύριε.

Ὁ Γκινισων ταλαντεύεται ἔτι δυνατώτερον, ἐκ δὲ τῶν ρωθῶνων του ἐξέρχεται βαθύς ἤχος προδίδων τὴν χαρὰν του, καὶ πληρῶν τὸν μίστερ Κίρκε ἀφ' αὐτοῦ ἠδονῆς.

Ὅταν ὁ μίστερ Κίρκε ἐξέρχεται τοῦ γραφείου, εὐρίσκει εὐθὺς τρόπον νὰ ποικίλῃ τὰς ἀπολαύσεις του. Οἱ ὑπηρετῆται του ἐξελέγησαν, πράγματι, ἐπιμελῶς. Ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν στρεβλόπους τις ἀμιμητος, γέροντες τις λαγωχειλῆς, πολιοῦρις τις ἔχων πέντε ἀντίχειρας εἰς ἐκάστην χεῖρα, ἄλλος ἔχων ὠτα πλήρη κυρβάσεων. Ἡ ρίς τοῦ πέμπτου, εὐθεία ἑλληνικὴ ρίς ἔχουσα τριπλοῦν μῆκος, ἐξέρχουμένη ἀποτόμως ἐκ τοῦ μετώπου, σφτερίζεται τὸ ἥμισυ τοῦ μετώπου καὶ τὰ δύο τρίτα τοῦ πώγωνος.

Ἐπειδὴ ἡ ρίς αὕτη εἶνε, μεταξύ τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι ἡ κεφαλή τοῦ Γκινισων μεταξύ τῶν ὑπαλλήλων, εἰς αὐτὸν ἰδίως ἀποτείνει τὸν λόγον ὁ μίστερ Κίρκε, μετὰ μειζονος ἔτι μονοτονίας ἢ εἰς τὸν γραφεῖα.

— Κρακβού, εἰς ἄλλο ὑπάρχει ὡς ὑμεῖς, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐντὸς μουσείου.

Yes, κύριε!

— Ὀνομάζεται Ἀπόλλων... ἀντιπροσωπεύει δὲ τὴν κλασσικὴν καλλονὴν, παιδί μου.

Yes, κύριε!

— Ἡ καλλονὴ εἶνε σπανία σήμερον... Σήμερον οἱ πλείστοι δὲν ἠξέουσι νὰ ἐκτιμῶσιν αὐτὴν καὶ τὴν περιγελάσω, Κρακβού, τὴν περιγελάσω!

— Yes, κύριε!

— Εἶνε φθόνος, φίλε μου, ζηλεῖα!

— Yes, κύριε!

Τὰς ἠδονὰς ταύτας τῶν ἐργασίμων ὥρων ὁ μίστερ Κίρκε προπαθεῖ νὰ παρατείνῃ ὅταν ἐπιστρέφῃ οἰκάδε. Εἴτε ἐπανεῖλθῃ πεζὸς κατὰ τὰς ὠραίας ἐσπέρας, εἴτε ὅταν βρέχῃ, ζητῆ καταφύγιον ἐντὸς λεωφορείου, αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἀστεως καὶ αἱ ἀμαξαὶ παρέχουσιν ἀφθονον ὕλην γελῶν εἰς τὸν περίεργον τῶν ὀφθαλμῶν του ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα.

Τὴν κυριακὴν δὲ, καὶ ἡ ἐκκλησία παρέχει ἐπίσης ἀπολαύσεις εἰς τὸν μίστερ Κίρκε. Ἰδίως ἐλκεῖ αὐτὸν αἰθουσὰς τις κουακέρων, ἐνθα ἀναπτύσσει τὸ Εὐαγγέλιον γηραιὸς ἱερεὺς ἔχων θαυμασίαν ἐρρινοκοιλιακὴν φωνήν. Ὁ μίστερ Κίρκε, ἀκούων αὐτὸν,

καταλαμβάνεται ὑπὸ γλυκείας ἐκστάσεως, χωρὶς δὲ νὰ διαταράξῃ τὴν προσευχὴν του, εὐχεται ὅπως, μετὰ θάνατον, ἐπανεύρη μεταξύ τῶν ἀγγέλων τὴν φαιδρὰν ταύτην φωνήν.

Οὐδὲν ὁμῶς—οὔτε ἡ ὁδὸς, οὔτε τὸ λεωφορεῖον, οὔτε ἡ ἐκκλησία—ἀξίζει ὅσον ἡ οἰκία του. Ὁ κ. Κίρκε κατῶρθωσε νὰ ἐνώσῃ ἐν τῷ οἴκῳ του πάντα τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἀρμόζουσιν εἰς τὸν χαρακτήρα του. Ἐκεῖ, ὑποδυθὶς τὰς εὐμαρίδας, ἔχων δὲ πρὸ αὐτοῦ τὴν πουδδὶγκαν του καὶ τὸν μέλανά του ζῦθον, ὁ μίστερ Κίρκε θεωρεῖ... καὶ ἀπολαύει.

Ἰδοῦ, λόγου χάριν, ἡ γαλῆ του. Ἐκ γενετῆς, τὸ ζῶον τοῦτο στερεῖται τοῦ ἀνω χεῖλους: δὲν ἔχει ἢ τὴν κάτω σιαγόνα ἐν μικρογραφίᾳ.

— Τί ὠραῖον ζῶον!... ἀνακράζει ὁ μίστερ Κίρκε—τί ἐξυπνον, τί εὐγενές! Ἐλα δῶ, ψι, ψι!

Καὶ θεωρεῖ τὴν γαλῆν. Βέβαιος ὦν ὅτι τοῦτο θὰ προκαλέσῃ τὰς ὑλακὰς φθόνου τοῦ κυνὸς Τόμη, ὃν ἠγόρασεν ἕνεκα ἐλαττώματος τινὸς τοῦ λάρυγγος, δίδοντας αὐτῷ φωνὴν μεταξύ τῆς τοῦ ὄνου καὶ τῆς τοῦ προβάτου, φωνὴν ἔχουσαν τὴν ἀγαθωτέραν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πέψεως τοῦ ἐμπορίου τῶν βερνικίων.

Ταῦτοχρόνως δὲ, ὁ μίστερ Κίρκε ἀκροάζεται τὴν ἐλκυστικὴν ἡμιλίαν τῆς μίστερ Κίρκε, ἣν ἐνουμφεῖθη χάριν τοῦ ἀμιμήτου αὐτῆς βατταρισμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου καταναλίσκει ἐνίοτε δέκα λεπτὰ ὅπως προφέρῃ:

— Φρ... ἰ... ἰ... δέ... ἰ... ἰ... ρι... ἰ... ἰ... κέ!

Μετὰ εἰκοσι ἐτῶν συζυγικὸν βίον, ἀπολαύει τῶν ἠδονῶν τοῦ βατταρισμοῦ μετ' ἴσης εὐχαριστήσεως ἢ κατὰ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος. Πολλάκις δὲ θεωρεῖ κατὰ πρόσωπον τὴν συζυγὸν του, σοβαρῶς καὶ ἀκίνητος, γελῶν ἐσωτερικὸν γέλωτα, ὅστις διασείει τὰ ἐντόσθιά του.

Παρὰ τῆ τραυλιζούσῃ συζύγῳ, ὑπάρχουσι δύο ὑπηρετρίαι, ὧν ἡ μὲν στραβίζει, ἡ δὲ μεταβαλλεῖ ἡμιλοῦσα, τὰ πλείστα στοιχεῖα εἰς Θ.

Ὁ μίστερ Κίρκε οὐδέποτε παραγγέλλει τι εἰς τὴν πρώτην χωρὶς νὰ τῆ εἴπῃ:

— Ἐλα ἔδω, Κέττη... ἀκουσέ με... καὶ κῦταξέ με καλῶς κατὰ πρόσωπον... ἔτσι!

Οἱ λοξοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπηρετρίδας ἀποπειρῶνται νὰ ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν, προσηλοῦνται δὲ ὁ μὲν ἐπὶ τῆς ρινὸς τοῦ μίστερ Κίρκε, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δαματίου κλωβίου τῶν καναρινίων.

— Καλὰ... πολὺ καλὰ! ἀνακράζει ὁ ἔμπορος, γελῶν σπασμωδικῶς... Καλὰ!... καλὰ! κορίτζι μου!

Ὡς πρὸς τὴν ἄλλην δὲ, ὁ μίστερ Κίρκε τέρπεται ἰδίως ἀκούων αὐτὴν ἄδουσαν.

— Τί ὠραία φωνὴ ἔχει αὕτη ἡ Λουίζα!... Τί ἔκφρασις! τί αἰσθημα! Ἐλα, Λουίζα, τραγουδῆσέ μας τὴν βοσκικοῦλα.

Ἡ δὲ Λουίζα, θριαμβεύουσα, ψάλλει:

Μία βοσκοπούλα ἀγάπηθα
μία θηλεμένη κόρη...

— Μπράβο! ἀναφωνεῖ ὁ μίστερ Κίρκε ἐν παραφροσύνῃ ἠδονῆς... Ἰδοῦ πῶς ψάλλουν... ἰδοῦ!

Ἡ δὲ Λουίζα, κολακευθεῖσα, ψιθυρίζει:

— Δὲν εἰσθεύρω, ἀληθῶς, τί εὐρίσκει ὁ μίστερ Κίρκε τόθον ὠραῖον...

— Ναί, ναί, κορη μου... Εἶσαι πρώτης δυνάμεως... Ἡ θέσις σου θὰ ἦτο εἰς τὸ Grand opera!...

— ὦ! μίστερ Κίρκε!...

Ἡ ἐσπέρα διέρχεται ἐν μίση τῶν οικογενειακῶν τούτων ἠδονῶν. Βραδείως δὲ, ὑπὸ τὸ θάλασπος τῆς ἐστίας, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἐπαυελιημένων grogs μετὰ ρομίου καὶ λεμονίων, ὁ ὕπνος κατέρχεται ἐπὶ τῶν βλοφάρων τοῦ μίστερ Κίρκε. Ὁ εὐτυχὴς ἔμπορος ἀποκοιμᾶται ἐν σιγηλῷ μειδιάματι, τὴν καρδίαν ἔχων ἐλαφρὰν. Δὲν χρεωστεῖ ὄβολον εἰς οὐδένα, τὰ βερνικία του πωλοῦνται ἀφθόνως, ὁ βίος ὑπόσχεται αὐτῷ πολλὰ ἔτη ὑγείας καὶ εὐδαιμονίας, ἡ δὲ γηραιὰ Ἀγγλία θὰ ἐξακολουθήσῃ παρέχουσα αὐτῷ τὰς ζώσας γελιογραφίας, αἵτινες δίδουσιν αὐτῷ τὰς ἀδολωτέρας, τὰς αὐλωτέρας τῶν ἠδονῶν, τὰς αἰσθητικὰς ἢ δοναίς!

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ ΕΝ ΑΓΑΛΜΑ

Ἐκ τοῦ Almanach Astrologique τοῦ ἔτους τούτου, ἐρανίζομεθα τὰ ἐξῆς λίαν περίεργα, πρὸς γνῶσιν τῶν ἀρμόδιων:

«Εἶνε ἀληθὴς ἐπιστήμη τὸ νὰ δύνανται τις νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ἀγοράζῃ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἀναγνώσωσι τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον, ἀπολύτως ἀθηντικόν, — καὶ ἐν τῷ Λούβρῳ ἀκόμη ἐβεβαίωσαν τὸ ἀληθές αὐτοῦ — ἀφορῶν εἰς ἓν ἐκ τῶν χαριεστέρων ἀντικειμένων τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἐτῶν, εἰς χωρικὸς εἰς τὰ Πατήσια, σκαπτῶν τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ, εὗρεν ἀγάλμα μαρμαρινόν— τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ χωρικοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἦτο, νὰ κρύψῃ τὸ εὐρημά του. Ὁ ἐλληνικὸς νόμος, ὅπως καὶ ὁ ἰταλικὸς, ἀπαγορεύει τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀρχαιοτήτων. Ἐν τούτοις, τὸ τοιοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοὺς ξένους νὰ εἶνε οἱ καλλίτεροι ἀγορασταί· ἀλλὰ, ὅπως διαπραγματευθῆ τις μετ' αὐτῶν, ὀφείλει νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἐξαπατήσωσι τὸ τελωνεῖον ὅπως ἐξῆχθῆ τὸ ἀγορασθὲν ἀντικείμενον ἐκ τοῦ βασιλείου. Τὸ καλλίτερον λοιπὸν εἶνε, νὰ ἐνεργήσῃ τις ἐν τῷ κρυπτῷ. Ὁ χωρικὸς μας, μαθὼν ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἠγάπα τὰς ἀρχαιοτήτας, τῷ προσήνεγκε τὸ εὐρημά του ἀντὶ δωδεκακισχιλίων φράγκων.

Ὁ γάλλος πρεσβευτὴς — καὶ ἦτο τότε ὁ κ. δὲ Μουῦ — εἶνε ὁ μᾶλλον διακεκριμένος λόγιος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸ ἀγάλμα. Ἐπεχείρησε μίαν ἐσπέραν ἕνα περίπατον μετὰ τῶν Πατησίων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ. Οὗτος, ἀφήρσε τὰ φρίγανα δι' ὧν τὸ εἶχε κεκαλυμμένον, καὶ ὁ πρεσβευτὴς εὗρε τὴν ἐνώπιον ἔργου χαριτωμένου, ἀνήκοντος εἰς τὴν τετάρτην ἑκατοντα-

τηρίδα πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀγοραίας ἀξίας πολὺ ἀνωτέρας τῆς τιμῆς, ἣν ὁ χωρικὸς εἴζητει.

Ἐτηλεγράφησεν εἰς Παρισίους διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν γενομένην αὐτῷ προσφορὰν. Ἠγρύματο περι τῆς ἀξίας τοῦ ἀγάλματος. Εἶχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν καλλιισθησίαν του, καὶ τῷ ἐπέτρεψαν νὰ προβῆ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἐπειδὴ δὲν ἀρμόζει εἰς πρεσβευτὴν νὰ παραβιάζῃ τοὺς νόμους μιᾶς χώρας, παρ' ἣ διατελεῖ πεπιστευμένος, ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος ἠρέσθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν χωρικόν, ὅτι, ἐὰν τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ τὴν δεῖνα ὥραν, κατῶρθου νὰ εὐρεθῆ κατὰ τύχην ἐν τινὶ ὄρμῳ ἀπέναντι τῆς Σαλαμίνας, μαζῆ μετὰ τὸ ἀγάλμα του, ἡ ἀτμάκατος ἐνὸς γαλλικοῦ πολεμικοῦ, σταθμεύοντος ἐν Πειραιεῖ, θὰ προσήγγιζε, παντοτε κατὰ τύχην, εἰς τὸν ἐν λόγῳ ὄρμον καὶ εἰς ἀνθρώπος ἐπιβαίνων αὐτῆς, θὰ τῷ ἐμέτρει 12.000 φράγκων καὶ θὰ ἐλάμβανε τὸ ἀγάλμα. Ὁ πρεσβευτὴς δὲν ἤθελε ν' ἀναμιχθῆ εἰς τίποτε, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπέπλυσε τὰς χεῖρας διὰ πᾶν συμβησόμενον.

Ὁ χωρικὸς κατὰ τὴν ρηθείσαν ὦραν ἦλθεν εἰς τὸν ὄρμον μετ' ἐν κάρρον φορτωμένον λάχανα. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ δυνάμενος νὰ ματαιώσῃ τὴν συμφωνίαν. Τὰ δωδεκακισχιλία φράγκα παρεδόθησαν εἰς χεῖρας τοῦ χωρικοῦ, ὅστις παρέδωκε τὸ ἀγάλμα εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀτμάκατος, καὶ ἤδη δύνανται τις νὰ τὸ θαυμάσῃ ἐν τῷ Λούβρῳ, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἐνθα ἐτέθη, φέρον τὴν μετρίοφρονα ἐπωνυμίαν Ἀθηναιά νεάνις.

Θὰ εἰπῆτε: Ἰδοῦ μίαν ὠραία ἱστορία, καὶ θὰ ἦτο εὐτύχημα ἐὰν ἀνευθεῖτο συχνά. Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰσὶ πραγματικῶς εἰς θέσιν νὰ τὴν ἀνανεύωσιν ἐκάστοτε, παρουσιαζομένης περιστασεως. Τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον καὶ τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου, εἴτε διὰ τῶν ὁδοιοπορούντων ἐπιστατῶν αὐτῶν, εἴτε διὰ τῶν διευθυντῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ ἀρχαιολογικῶν σχολῶν τῶν, ἔχοντα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἱκανὰ ποσὰ δι' ἀγοράς τοῦ εἶδους τούτου, δύνανται ν' ἀποκτώσιν ἀριστουργήματα, ἀμα ὡς βεβαιωθῆ ἡ ἀνακάλυψις των. Ἐν Γαλλίᾳ, ἐδέχθη νὰ εὐρεθῆ εἰς πρεσβευτῆς φιλόμουτος καὶ εἰς ὑπουργὸς ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν, δηλαδὴ μίαν τυχαία σύμπτωσις, ἥτις ποτὲ δὲν δύνανται νὰ ἀνανευθῆ, ὥστε τὸ Λούβρον ν' ἀποκτήσῃ μίαν ἀρχαιοτητα ἀξίαν λόγου.»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ὁ πρῶτος ἀνακάλυψις τὴν Ἀμερικὴν. — Κοινὰ χαρᾶ κτηριστικὰ κακούργων. — Αἰπλὴ αὐτοκτονία. — Αὐθῆ νία ἔργα τοῦ Ρισσπίν.

Ὡς νὰ μὴ ἦρκει εἰς τὸν ἀτυχῆ Χριστοφορὸν Κολόμβον, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ συνδέθη μετὰ τὸ ὄνομα ἄλλου, τοῦ Ἀμερικού, ἰδοῦ σήμερον καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ προσπαθοῦντες ἔτι μᾶλλον νὰ ταπεινώσω-

μιν αὐτὸν. Κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1889 μέλλει νὰ γελασθῆ ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἡ ἑορτὴ ἐπὶ τῇ ἰκατονταετηρίδι τῆς συστάσεως τοῦ κράτους, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ προκηρύττουσιν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς θά ἑορτασθῆ καὶ ἡ μνήμη τοῦ πρώτου Ἰσλανδοῦ θαλασσοπόρου Ἐρικοῦ, ὅστις πρῶτος, κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἀφῆσας καὶ μνημεῖα, ἅτινα ὁ Κολόμβος ἔβριον, ὅτε τῷ 1497 μετέβη εἰς Ἰσλανδίαν, συνέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδέαν του.

Ἐπιφέρει μάλιστα καὶ τις πολλῶν ἐν Βοστώνῃ, ὡς γράφουσι τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, συλλέγων παρὰ τῶν Ἐρικοσυνιστῶν σημαντικὰ ποσά. Ἰνα δὲ αὐτῶν προμηθευθῶσιν ὅλα τὰ μνημεῖα τὰ ἰκανὰ νὰ υποστηρίξωσι τὰς περὶ τοῦ Ἐρικοῦ πεποιθήσεις των

Ὁ διάσημος ἰατρός Λομπρόζος, οὗτινος ἡ μελέτη ἢ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐκ φύσεως κακούργων ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Ἀκροπόλει, διαβιβάζει πρὸς τὸν σοφὸν Ἴταλόν Μολλεσχότ δι' ἐπιστολῆς τὸν τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις του, ὡς ἔκαμιν ἐπὶ τῶν φωτογραφικῶν διαγράφων κακούργων.

Ἐξ κρηνία δολοφονῶν καὶ ἑτερα ἑξ διςήμιων κλεπτῶν μοὶ παρέσχον δύο τύπους προφανῶς ἄμοιους πρὸς ἀλλήλους καὶ χαρακτηρίζοντάς τὸν κακούργον, ἐν μέρει δὲ καὶ τὸν ἄγριον ἄνθρωπον. Τὰ κοινὰ των χαρακτηρηστικὰ εἰσι: ρυτίδες ἐπὶ τοῦ μετώπου λίαν καταφανεῖς, ζυγώματα καὶ σιαγόνες ὑπερμέτρως ἐξέχοντα, κοιλώματα τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλα καὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα καὶ ἀσυμμετρία καθ' ὅλην τὴν μορφήν. Ἔτερα ἑξ κρηνία κοινῶν κλεπτῶν καὶ ἀγυρτῶν μοὶ παρέσχον τὰ αὐτὰ χαρακτηρηστικὰ, ὀλιγώτερον μὲν καταφανῆ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰς ἄκρον ὁμοιοῦντα.

Καὶ ἐπὶ τῶν 18 λοιπῶν κρηνίων τούτων τὰ αὐτὰ χαρακτηρηστικὰ ἐπικρατοῦσι, πρὸς τούτοις δὲ καὶ παραδοξὸς τις ὁμοιότης μεταξύ ὄλων αὐτῶν, ἦν ἀποδιδῶ εἰς τὴν ἀσυμμετρίαν τῆς μορφῆς καὶ τὴν ἀπόστασιν τῶν ὀφθαλμῶν.

Πλὴν ἡμῶν ἔχουσιν, ἐννοεῖται, καὶ οἱ Παριῖσιοι τοὺς αὐτοκτονούντας των, καὶ ἰδοὺ μικροδὲπλῆ αὐτοκτονία συμβάσασα πρὸ τίνος ἐν Παρισίαις διὰ λόγους τρυφερούς.

Νεαρὸς γραφεὺς εἰκοσιῶν ἔτων, Ἐμίλιος Ρ. κολούμενος, μετέβη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του Nogent sur-Seine εἰς Παρισίους μετὰ τῆς ἐρωμένης του, νεανίδος ἡμηλικῆς πρὸς αὐτόν, ἣν εἶχεν ἀποπλανῆται, καὶ κτελίσαν ἀμφοτέρω ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Μίσλαϊν.

Τὴν ἐπαύριον ἔφ' ἰκανὴν ὥραν δὲν ἐφαίνοντο, ἐπὶ τέλος δὲ ὁ ξενοδόχος, ἀνησυχῶν, ἀνήλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνοίξας δι' ἐργαλείου τὴν κλειστὴν

ἔσωθεν θύραν, εὔρε τούτους δύο νέους ἐξηπλωμένους χαμκι νεκρούς. Εἶχον αὐτοκτονήσει, κενώσαντες φιάλην προσησικου ὄξους.

Ἐν ἐπιστολῇ κειμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁ Ρ. ἀνήγγελε τὴν πρᾶξιν του, παρακαλῶν συνάμα τὴν ἀστυνομίαν νὰ κἀσπῆσῃ ταύτην γνωστὴν εἰς τοὺς γονεῖς των.

Καὶ, ἐὰν ὄχι ἄλλο τι, οἱ δύο οὗτοι ρομαντικοὶ αὐτοκτόνοι ἔχουσι τοῦλάχιστον ἀνεκμνησθητῆτος τὰ προσόντα ὅπως κηδευθῶσι μεθ' ὄλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων.

Ὁ Γιῶννης Ρισσπέν, ὁ γνωστὸς ποιητὴς τοῦ Νέου Σαχίβ καὶ τῶν βλασφημιῶν, ἐπλούτησε κατ' αὐτὰς τὴν ελαφρὰν γαλλικὴν φιλολογίαν διὰ δύο νέων καὶ λίαν ἀξίων λόγου ἔργων, τῆς Κατσαρίνας, μυθιστορημάτος δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀνέξ Ἐπιθεωρήσει, καὶ τοῦ Πειρατοῦ, κωμωδίας τριπράκτου, ἔχουσας ὑπόθεσιν θαλασσινήν. Ὅτι πρὸ πάντων καθιστᾷ θαυμάσιον τὸ τελευταῖον ἔργον, οὗτινος ἄλλως τε ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀπλουστάτη καὶ λίαν ἀρχαϊκὴ, εἶνε ὅτι δύναται τοῦτο νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ πρῶτον θαλασσινῆς ὑποθέσεως δραματικῶν ἔργων τὸ δυνάμενον νὰ ὀνομασθῆ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τέλειον. Τὸ ἔργον, πράγματι ὄζει, ἵνα εἰπωμεν οὕτω, θαλάσσης καὶ ἡ φυσικότης ἐν αὐτῷ εἶνε ἐκτακτός. Τοῦτο δὲ εἶνε ἐπόμενον, ἀφοῦ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ διᾶλθε χειμῶνας ὅλους ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους, συνεβίωσε μετὰ τῶν ναυτῶν, ἀκολουθήσας καὶ αὐτὸς τὸ ἐπάγγελμά των, ἐτραγώδησε καὶ ἐβλασφήμησε μετ' αὐτῶν, ἐτραγώδησε καὶ ἐπὶ τῶν σχοινίων καὶ ἀλύσεων τῶν πλοίων, εἶδεν ἰδίους ὄμμασι τῶσους ἀφανεῖς ἠρώσιμους καὶ ἠσθάνθη πλειότερον παντὸς ἄλλου τὰς συγκινήσεις, ὡς παρέχει ἡ θάλασσα, λύπας δι' ἀποχωρισμούς, χαρὰν δι' ἀπροσδόκητον ἐπάνοδον καὶ προσδοκίας δικαιωνιζομένης. Ὅλα ταῦτα ἐπειράθη νὰ τὰ ἀπεικονίσῃ ἐν τῷ λαμπρῷ τούτῳ ἔργῳ. Κ.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Περιγράφων περίπατόν του τινὰ εἰς τοῦ δημοσίους κήπους, εἶν ἀσθῆσι νὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς γραφίδος του ἡ συμπλήρωσις αὐτῆ: «Μὲ τὸ σιγᾶρον μου εἰς τὰ χεῖλη...» Κατωτέρω δὲ, ὅπως προενηγήθη φαῖδρότητα εἰς τὴν ὥραιαν ἐνδύχον του, ἔγραψεν: «Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρογεματίσαμεν εἰς τὸ Ρεμπεκίον, διὰ τὸ γέμα ἄμαξάδα μετέβημεν εἰς τὴν Ἀννέταν, εἶνα ἀκολούθει τις ἀρίστην τροφήν καὶ μαγευτικὴν θέαν.» Ἐταῦθα θεωροῦμεν ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθήκον νὰ δώσωμεν ἐξηγήσεις τινὰς εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Πῶς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργίου ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ Τουρίνου, ἔφ'...

Ἀς ἀποδώσωμεν τὴν δέουσαν τιμὴν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ κ. Θεοδότου. Ὁ ἀθώωπος οὗτος ἐγνώριζε πάσας τὰς μικροπνηρίδας τῶν ἱερατικῶν προβαλάμων. Ὁσάκις ἐδὲν ἐκυριεύετο ὑπὸ τῶν παθῶν τοῦ χαρτοπαίγνιου καὶ τῆς γυναικός, ἤδυνάτο τὰ πάντα νὰ κατωρθώσῃ.

Ὁ κ. Θεοδότος εἶχεν ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς φίλον του τινὰ εἰς Βέργαμον, ὅστις, κατὰ τὴν παραγγελίαν του, τὴν μετέβιβασεν εἰς ἄλλον ἐν Τουρίνῳ ἀναποκρίτην του. Τὰ ἐπίλοιπα ἐν οὐνται.

Ὁ γραμματεὺς, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει τὴν πεζογραφίαν τοῦ Γεωργίου δι' ἐνόου φωνῆς, ὡς ἄνθρωπος ἐξησκημένος νὰ ὑπερικρίσῃ πᾶσαν, ἔστω καὶ δυσχερεστάτην, γραφὴν, ἐχαμήλωσέ πως τὴν φωνὴν του, ὅταν ἐβασεν εἰς τὸ ὑστερόγραφον.

Αἱ τελευταῖαι ἐκείναι γραμμαῖαι ἦσαν προσθήκη τοῦ κ. Θεοδότου. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος κύριος ἔλεγεν, ὅτι ἦτο εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ Γεωργίου, ἔχαίρετα ἐγκαρδίως τοῦ φίλου, ἀνεμνησκέτο μετὰ δακρύων ἐπὶ τῆς ἄρας τῆς γραφίδος, τὴν ἀγαπήτην του Μαθιλήν, εἰς ἣν θά ἔγραψεν, ἔλεγε, μακρὰν ἐπιστολήν ἐκ Γενούης.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὰ δάκρυα εἰς πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ Πατούφῃ προσποιεῖτο μεγίστην συγκίνησιν.

Ἐπὶ τέλος, ἔλεγον, ὅπως τὴν παρηγορήσωσιν, αἱ εἰδήσεις δὲν ἤδύναντο νὰ ὦσι καλῆτεροι. Ὁ κ. Θεοδότος χαίρει ἄκραν ὕψαιον, ὑπόσχεται δὲ θά σᾶς γράψῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Τὶ νὰ σᾶς εἶπω, κύριε Πανδόλη; Κατὰ τινὰς ἐποχὰς, τὰ πάντα φαίνονται συνωμοτούντα νὰ μὲ λυπηθῶσι. Τῆς στιγμῆς ταύτης ἦβλα ὁ σύζυγός μου νὰ ἦτο ἔδω... Σήμερον ἔλαβα κακὰς εἰδήσεις ἐκ Σόντου ἢ θεία Θηρεσία εἶνε πθλὸ κακὰ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἴδῃ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ εὐχάριστον νὰ ὑπάγῃ τις εἰς Σόντιον, ὅκτω ὥρας ἀμαθητῆς ὁδοῦ, μὲ τὸ κρῖν ποῦ κάμνει... Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ τόσο τὴν πτωχὴν μου θειάν!... αὐριον ἢ μεθαύριον θά ὑπάγω

Μόνη; Καὶ ποῖος νὰ μὲ συνοδεύῃ; Ἐπειτα εἰς ε.α σπῖτι μὲ ἄσθενεῖ, πᾶς ξένος φέρει ἐνόχλησιν...

Ὁ δαίλος διελύθη. Ἐβρεχεν ἔλαφρως.

Καθ' ὅδον ὁ κύριος γραμματεὺς προσέφερε τὸν βραχιόνα εἰς τὴν κυρίαν Μαθιλήν, προφυλάττων αὐτὴν ὑπὸ τὸ ἀλεξιθρόγιόν του. Αὕτη δὲ συναρπύγγοτο πρὸς αὐτὸν, βυθίζουσα ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ ἐπαυφορίου του τὴν ὥραιαν αὐτῆς κερφάλην.

Ὡμίλου δὲ ὑποκόπως, βεβασμένως, ἐπαναλαμβάνοντες τὰς λέξεις, ὡσεὶ δύο συνωμόται, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ δοῦσιν μετ' ἀκριβείας τὸ σχέδιον ἐπαναστάσεώς τινος.

Σὺ μὲν ἀναχωρεῖς αὐριον διὰ Σόντιον, ἐγὼ δὲ ἀπόψε διὰ Βορίον...

Σταματῶ εἰς Βερκουράγον. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἐπισκεφθῶ φίλην τινὰ.

Διώκεις τὸν ἀμαθητάτην καὶ πηγαίνεις εἰς τὴν σιδηρόδρομον...

Κατερχομαι ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Κ... Ὁπου ἐγὼ θά ἔχω φθάσει μιστὴν ὥραν προητέρα...

Θά ὑπάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον... Τοῦ κύρ Λακταντίου... δὲν ὑπάρχει παρὰ αὐτὸ καὶ μόνον εἰς τὸν σταθμόν...

Σὺ θά εἶσαι ἐκεῖ νὰ μὲ περιμένῃς... Θά μείνω ἐν τὴν νύκτα... Ὡθ' ἀφῆμεν τὴν νύκτα...

Καὶ τὸ πρῶτ' ἐμὲ τὸν πρῶτον σιδηρόδρομον... Ἐμὰ πρὸς εἰς Μιλάνον! Ἐμὰ πρὸς εἰς Μιλάνον!

Εἰς Μιλάνον, μία ἀμαξάδα διὰ τὰ ψῶνια... Ἐνα καλὸν γεῦμα ἵς τὸ Ρεμπεκίον... Καὶ τὸ βράδυ ἕνα χορὸν... τῆς Κανονιάνας... Μετημφιεσμένοι... ἐννοεῖται... Ἐγὼ... ὡς ἰσπανίς, σὰν τὴν Κάμεν... ξέρεις, τὸ ἀπαιτῶ.

— Εἶσαι ἰσπανίς τὴν ψυχὴν!... Ἀπεχωρήσθωσαν.

VII

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λακταντίου εἶχον συμβῆ ἀνεξήγητα τινα γεγονότα.

Ὁ ξηροδιδάσκαλος εἶχεν ἀποδώσει τὴν ἐπαύριον τὰ εἰς σπέντε φράγκα, ἅτινα ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Γεωργίου. Εἶχε ἐπι πλεον, ἐξοφλῆσι τὸν μετὰ τοῦ ξεν. δόχου λογαριασμόν προσέφρων συγγράμια γενναίων δώρων εἰς τὰς γυναῖκας, αἵ ναις παρῆρησαν μετ' ἐκλήψεως, ὅτι ὁ νεανίας ἐφέρει ὑπὸ δῆματα κατωρυγῆ.

Μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Θεοδότου ἐφαίνετο ὑπέχουτα σιωπηλὴ τις συμφωνία, νὰ διαμείνωσιν ἐπ' αὐρίον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Οὐδέποτε ἠκούσθη λέξις τις προδίδουσα, παρ' ἐνὶ τῶν διτὴν ἰδέαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περιήγησιν των.

Ὁ κ. Θεοδότος, καθ' ἐκάστην γινόμενος σκυθρωπότερ' εἶχε παύσει περιποιούμενος τὴν Μαρτίαν. Ἐξήρχετο μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς περίπατον ἀνὰ τὰς ἐρημίας ὁδοῦ, ἐπέστρεπε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διέτριβεν ὀλίγον ἐν τῷ μαγρεῖῳ, παίζων χαρτὰ μετὰ τῶν συνήθων θαμώνων, εἶτα κατεκλίνετο ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ τὴν ἐπαύριον τὸν αὐτίον.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Γεωργίου, ἐξ ἐναντίας, ἐγένετο φειδότερος.

Διήρχετο τὰς ὥρας τοῦ ἐξασκούμενος, εἰς μὲν τὸν χειρισμὸν τοῦ ξίφους μετὰ τοῦ Ρεβάλλου, μετὰ δὲ τῆς Ἀνέτας εἰς χορὸν καὶ εἰς ἄλλας εὐχαρίστους ἐνασχολήσεις.

Ὁ πρῶτον συμμεθητής του καὶ νῦν διδάσκαλος τῆς εἰς σκίας ἐπρομηθευεν αὐτῷ διδακτικώτατα μυθιστορημάτα, καὶ δὲ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως ἐδίδασκεν αὐτὸν νὰ παίξῃ σφαιριστήριον ἐν τῷ πηλοῖον τοῦ ξενοδοχείου καφενείου. Ἐοἱ δύο ἀχώριστοι καθηλάσκον ἐπίσης ἀρκετὴν ποσότητα σιγᾶρον καὶ ἀψίνθου.

Ὁ κ. Πατούφῃς ἐπέστρεπε τὰ πάντα ἐφαίνετο μάλιστ' ἐνώπιον τοῦ Σπᾶκη, ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παραδόξου τι ἐντροπῆς, καὶ ὡσεὶ προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ὅπως ἀφύγει τις κιδυρόν τινα.

Τὶ εἶχε συμβῆ μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων; Ποῦ εἶχον σ' ἀντηθῆ πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

Σκευδομεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ μικρὸν τοῦτο μυστήριον, δ' ἐπιρρίπτει σκιάν τινα ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν πρωταγωνιστῶν των ἡμῶν προσώπων.

Ἡμεῖσαν τινὰ, μετὰ μῆθημα ξιφασκίας, παραταθὲν μὲν τοῦ συνήθους, ὁ Ραμβόλλος ἔλαβε τὸν φίλον κατὰ μὲ καὶ τῷ εἶπε:

— Ἄκουσε, ψυχὴ μου. Ἡθ' σὺ κακοπαθῆ ἂν σ' ἐνοῖ καὶ πάλιν διὰ μίαν χαρὴν... Ἡθ' γνωρίζομεθα ἀρκετὰ. Εἶμεθα εὐγενεῖς, καὶ οἱ δύο διάβου! Ἐγὼ πεποιθήσιν σέ... Σὺ ἔδειξα δὲ πέσον εἶμαι τακτικὸς εἰς τὴν ἐκπαιδεύσιν τῶν καθηκόντων μου... Ὡς πρὸς τὰ μαθημάτα ξιφασκίας... ὡς μὴ γίνῃ λόγος... Εἶται ἀπὸ ἐκείνου μαθητῆς, εἴτινες τιμῶσι καὶ τὸν διδάσκαλον καὶ τὴν ἐπισημν... Ὡςτα, οὐδέμια πληρωμῆ, οὐδέμια ὑποχρέωσις Φιλία, ἀδελφότης, κοινότης ἀγαθῶν... τὰ ἐμὰ σὰ, τὸ ἐμὰ... δὲν εἶ εἰ ἐγὼ;... δύνασαι νὰ μοὶ δανείσῃς ἐκ φράγκα;

— Ἐπατὸν φράγκα; ἀνεκράξεν ὁ Γεώργιος, ὀπισθεδρο κατὰ δύο βήματα, ἐκατὸν φράγκα;... νομίζεις δει;...

Καὶ, ἐσθερῶν, ὡς ἐβρυχέσθαι οἱ καλοὶ καὶ εὐγενεῖς οἱ μὴ εἶτι διασπαρμέντες. ἐξηκολούθησε μετ' εὐλακρῆ θλίψεως:

— Δὲν ἔχω ἢ τρία μὲν σελῖδια ἐν τῷ χαρτοφίχιφ μου!

— Τρία... σελῖδια... εἰ; Μὰ διατί δὲν μοὶ τὸ εἶ τις ἠδύνάτο νὰ τὸ ὑποβίβῃ;... Καὶ τὰ χρήματα ποῦ ἔδωκαν οἱ γονεῖς σου διὰ τὸ ταξείδιον;

— Εἶσαι εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Πατούφα... Αὐτὸς εἰ ταμίαις μου... Τὰ ὀλίγα φράγκα, τὰ ὅποια εἶχα

ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ κουκιά δὲν ἐτελείωναν ποτὲ, ἀφοῦ ἡ παππαδιά βιέπουσα ὅτι ἐτρωγε καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν καὶ νομιζούσα ὅτι τῷ ἀρέσουν, τ' ἀνανέου κρούει. Διὰ τὰς ἀπλὰς ἀριθμητικὰς πράξεις ἡ χρῆσις τῶν κουκιῶν εἶνε πολλαχῶς κοινὴ, κ' ἐκ ταύτης οἱ χωρικοὶ καὶ τὰς ψήφους τῶν ἐκλογῶν ὀνομάζουσαν κουκιά, λέγοντες λ. χ. «τὰ κουκιά θὰ τὸ δείξουν!» τοῦθ' ὅπερ ἄλλως πιθανὸν νὰ ἦ κληροδότημα τῆς ἀρχαιότητος, καθ' ἣν οἱ κύριοι ἀνεπλήρουν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τὰ σημερινὰ σφαιρίδια σημαίνοντες—ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος—ἐπιψήφησαν μὲν ὅταν ἐρριπτοντο λευκοί, τὸναντίον δὲ ὅταν μαῦροι. Διὰ τοῦτο δ' ἴσως ὁ Πυθαγόρας ἐδίδασκεν, ὅτι ἄτιμον τὸ κυμαφογεῖν, ἤτοι τὸ καλπονοθεῖν—ὡς θὰ ἐλέγομεν εἰς τὴν σημερινὴν μας γλῶσσαν—ἀν καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦν τὴν ἀπαγόρευσιν.

Ὅπως δὴ ποτὲ ἡ κυμαφογία ὑγιεινῶς—καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα ἀφοῦ εἶνε τῶρα ἡ ἐποχὴ τῆς—δὲν εἶνε βλαβερόν, ἰδίως ἂν οἱ κύριοι τρώγονται μετὰ μετριότητος, ὡς τρυφεροί, καὶ ἀνεῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ κελύφους ὅπερ ἄλλοι—λ. χ. ἐν Ἰταλίᾳ—πετοῦν. τὸ δὲ ἀνὴρ μὲ τὰ κουκιά καὶ τὰ ἄλλα κυμασεῖσματα τῆς μαγειρικῆς μας εἶνε καὶ νόστιμα καὶ θρεπτικὰ ἱκανῶς. Οἱ Φοίνικες ἐκ τῶν ξηρῶν κυμάτων κατεσκευάζον ἄρτον, καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸ κυμασάλευρον ἀνemiγνυσιν πρὸς τὸ τοῦ σίτου. Τέλος, τὸ λατινικόν τῶν κυμάτων ὄνομα Faba, ἔσχε μίαν τῶν ἐνδοξοτέρων οἰκογενειῶν τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

Βελγικὴ πανουργία. — Ὅτι ἄκρως εὐφραδῆ οἱ Βέλγαι, πλὴν ἀπειρῶν ἄλλων σπουδαίων τεκμηρίων, δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ νόστιμον τοῦτο γεγονός. Πολυμήχανος βέλγος περιηγεῖται κρατῶν μετὰ στοργῆς βιβλίον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἔργα τῶν Μπερτιν καὶ Καρέ». Πάντοτε ὁ περιεργότερος τῶν συνταξιδιωτῶν ἐρωτᾷ τὸν βέλγον μας :

- Τί βιβλίον εἶν' αὐτό; Φαίνεται ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ.
- Βεβαίως, ἀφοῦ στοιχίζει περισσώτερον ἀπὸ 100 χιλ. φράγκων.
- Γέλως εἰρωνικός ὄλων, καὶ ἰδίως τοῦ ἐρωτῶντος, ὅστις ἐπαναλαμβάνει :
- Αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι 100 χιλ. φράγκα;
- Ἀκριβῶς! Καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ ἐδίδετε δι' αὐτὸ 100 χιλ. καὶ 500 φρ. ἀκόμη! Στοιχηματίζω.
- Ὑπὸ ποίους ὄρους;
- Ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ὁμολογήσῃς ὁ ἴδιος ὅτι τὸ βιβλίον ἔχει αὐτὴν τὴν ἀξίαν.
- Πόσον νὰ στοιχηματίσωμεν;
- Ὅσον θέλετε.

Τὸ στοιχίμα, ποικίλον κατὰ τὰ πρόσωπα, συνολογοῦται, καὶ ὁ βέλγος ἀνοίγει τὸ βιβλίον του. Περιέχει ἑκατὸν καὶ ἐν χιλιοῖσ φράγκων γραμμὰτῖα ἐπιμελῶς δεδεμένα, καὶ φέροντα τὰς ὑπογραφὰς τοῦ ταμίου Μπερτιν, καὶ τοῦ γραμματέως Καρέ, τῆς ἰθνηκῆς βελγικῆς τραπέζης!

Ὁ στοιχηματίας δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ βιβλίον ἀξίζει πλέον τῶν 100 χιλ. φρ. καὶ ἐπομένως . . . πληρώνει ἀγαντιρρήτως τὸ στοιχίμα.

Νέον μελοδράμα.—Μετὰ τὸν θεῖον «Φάουστ» τοῦ Γκουνά, τὸ μουσικόν δραματολόγιον δὲν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ἔργον οὐ ἥρωος ἢ σπουδαίως δρῶν πρόσωπον νὰ ἦ ὁ Σατανᾶς, μέχρις οὐ ὁ Ἰταλὸς Ἀρῆγος Βάιτος ἔγραψεν—αὐτὸς καὶ τὸ δράμα αὐτὸς καὶ τὴν μουσικὴν—τὸν «Μεφιστοφελῆ» ἔργον ὅλως ἐξοχόν, ἀλλ' οὐχὶ κ' ἐφάμιλλον τῆς ἀριστουργηματικῆς τοῦ Γκουνά μουσικῆς. Ὁ «Μεφιστοφελῆς» ἐθεμελίωσε τὴν ὑπόληψιν τοῦ Βοίτου καὶ ὡς ποιητοῦ καὶ ὡς μουσουργοῦ ἐδραϊότατα, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ μεγίστης ἀντιπομονησίας καταδοκεῖται σήμερον ὑπὸ συμπαντος τοῦ μουσικοῦ κόσμου τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον, ὁ «Νέρων», ἄρτι περατωθὲν καὶ συμπληρωθὲν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκτελεσθησόμενον τὸν προσεχῆ χειμῶνα ἐν τῷ θεάτρῳ «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου. Τοῦτο τὸ θέατρον εἶνε ὄντως μία σκιάλα, ἥτις ἄλλους μὲν ἀνεθίβασεν εἰς τὰ αἰθέρια τῆς μουσικῆς δόξης ὕψη, ἄλλους δὲ κατεκρήμνισεν εἰς τῆς λήθης τὴν ζοφερὰν ἀφάνειαν.

Πλὴν τοῦ «Νέρωνος» ὁ ποιητής—μουσικός γράφει ἤδη τὸν «Μωάμεθ», ὅστις ἔσται τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ δὲν σκοπεῖ νὰ γράψῃ τι ἄλλο.

Γνώμη περὶ ἀρχαιότητος.—Τὴν ἐρανίζομαι ἐξ ἀρτιφανοῦς γαλλικοῦ βιβλίου, τοῦ Γ' δ' ἡλ. τόμου τοῦ Journal des Concorde ἐν ᾧ ἀναγινώσκω : «Ἡ ἀρχαιότης ἐγένετο ἴσως ἵνα διδῇ ἄρτον εἰς καθηγητάς.» Καὶ ἀκόμη—προσθέτω ἐγὼ μὲ τὰ ἀρχαιοκαπηλικά φοβερά μας σκάνδαλα—περιουσίας εἰ, τοὺς Ἕλληνας ἀρχαιοκαπήλους, ἂν καὶ αὐταὶ εἶνε ἐξ ἐκείνων αἰτινες φαίνονται λέγουσαι εἰς τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους :

— Ἀνόητε! ἀφοῦ δηλ. δὲν θησαυρίζῃς διὰ τοιούτων μέσων, καὶ τῶν παρεμφερῶν κλοπῶν, τοκογλυφιῶν κλπ.

Καὶ τὸ γελῆσαν.—Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐλθόντα ἐκ τῆς ἐπαρχίας τὸν κ. Πολυσοφόπουλον ὠδήγησα εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ὁ χορὸς τοῦ Ballo in maschera ἤρξατο συνάδων τὸ rosa in pace il tuo cuore, τὸν ἤκουσα λέγοντα :

— Οἱ διαβολόφραγκα! Ἀρχίζουν ὅλοι μαζί διὰ νὰ τελειώσουν μίαν ὄρ' ἀρχήτερα. Ἡ ρωμέικη πανσοφία ἐξήγει κ' ἐδῶ ὅτι δὲν ἔνοιει.

X. Θ.